

பாஸ்ட்

கே. அறிவுமதி

வார்த்தையுள்
இறங்கு

அர்த்தத்தில்
மூழ்கு.

போ.
போ
ஆழமாய்ப்போ.

வசப்படும் தரையில்
வாழ்க்கை தேடி
அள்ளு
கை நிறைய.

வா
வா
பூமி பார்த்து
மூச்சுவிடு
திருப்தியாய்.

வானத்தைத்
தின்னு.

கிரகங்களைக்
கொறி.

காற்றைக்
குடி.

அசைபோடு
பூமியில்.

தத்துவம்
கற.

கொடு
குழந்தைகளுக்கு.

அர்த்தம் இல்லை
யாப்பில்.

அர்த்தம் இல்லை
சொல்லில்.

அர்த்தம் இல்லை.
இல்லை
கவிதையிலும்.

கண்டு
தெளி
கொச்சையுள்.

உதை
எலும்பு நொறுங்க.

வெட்டு
கைகள் உதிர

சுடு
இதயம் சிதற

கேள்
ஆயுதத்திடம்
அகிம்சை
புரியும்.

தனிமையில்
கோடி.
ஜனங்களில்
உலவு.

குகையினுள்
ஆயிரம்
சூரியன்
விரும்பு.

ஒற்றை
வயிற்றுள்
உலகை
நுழை
நுழை
நுழை.

எரியும் சிதைகள்
எத்தனை
உண்குள்.

வெறு
சாம்பல்.

புதை
நம்பிக்கையுள்.

முளை
புதிதாய்.

எளிது.

நிழல் கசிய
நட.

ரத்தம் திகைக்க
உழை.

காற்று
வியர்வை தின்ன
களத்து மேட்டில்
குவி.
குவி.

கேட்காதே
கொடு.

எதார்த்தங்களில்
இடறு.

விழு.
விழுந்து விழுந்து
எழு.

அனுபவங்களைச்
செறி.

முரண்களைக்
கிழி.

அட்டே..
புரட்சி.

சிற்பங்களை
அழை

மியூசியத்
திண்ணைகளில்
படுக்கச்
சொல்.

உளிகளைச்
செதுக்கு.

கலைகள்
வேண்டும்.

பாடம்

10

ஜூலை 1987

□

ஆசிரியர் :
நதி

□

ஆசிரியர் குழு :

இரா. திரவியம்
சமந்தா

ச. மா. பன்னீர்ச்செல்வம்

□

விலை ரூ. 1.50[₹]

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 20.

□

தொடர்புக்கு :

பாலம்

12, முதல் பிரதானசாலை

நேருநகர், அடையாறு,

சென்னை-20.

□

சேகுவாரா

வாழ்க்கைச் சித்திரம்

அடுத்த இதழில்

கிழக்கு மாகாணத்துக்கும் மலையகத்துக்கும்
உணவுப் பொருட்களை இந்திய அரசு வழங்க
வேண்டும்!

இனவெறியின் கொடூரத்தை மட்டுமே, தமது நெறிமுறையாக கொண்டிருக்கிறது ஜெயவர்த்தன அரசு. அவ் அரசின் இராணுவம் தமிழர்களின் தாயகத்தில் ஆயுத முனையில் இழைக்கும் கொடூரத்திற்கு அளவில்லை.

கப்பலில் வந்து தாக்குவது, விமானத்தில் வந்து தாக்குவது என்று ஈழத்தில் நெருப்பைக் கொட்டுகிறார்கள். பட்டினிப் போட்டு மக்களைச் சாகடிக்க பொருளாதார முற்றுகை; அப்படியும் சாகாதவர்களை நெருப்பைக் கொட்டி சாகடித்தல் என்ற அநியாயத்தின் உச்சத்தைப் பிடித்துவிட்டது சிங்கள இனவெறி அரசு.

ஜெயவர்த்தன அரசின் 'தமிழர் அழிப்பு வன்முறைக்கு, அமெரிக்காவும், இஸ்ரேலும், பாகிஸ்தானும் உதவி செய்கின்றன. இத்தகைய சர்வதேச சதிகாரர்களின் துணையோடு ஜெயவர்த்தனவின் சதிச் செயல்கள் உலக மனிதாபிமானிகளை, முற்போக்கு செயல்பாட்டாளர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. மனிதாபிமானிகள் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்களின் பக்கம் நிற்கின்றனர். தமிழர்களின் நியாயமான போராட்டத்திற்கு உலகத்தின் ஆதரவு பெருகியது.

இலங்கையில் நிகழும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும், இந்தியாவைப் பாதிக்கிறது. எனவே கடந்த ஆறு மாத காலமாகப் பொருளாதார முற்றுகைக்கும், ஆயுத தாக்குதல்களுக்கும் ஆளான தமிழர்களுக்கு மனிதாபிமான ரீதியில் உணவு, மருந்துப் பொருட்களை, இந்திய அரசு யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு வழங்கியது வரவேற்கத்தக்கது.

கிழக்கு மாகாணமும், மலையகப் பகுதியும் சிங்கள இனவெறி அரசால் மிகவும் துயரத்துக்கு ஆளான பகுதி. அடிக்கடி சிங்கள வெறியர்களும், இனவெறி இராணுவமும் தமிழர்களைக் கொன்று குவித்து அட்டேழியம் புரிந்து வரும்பகுதி. பசியும், பட்டினியும், இரத்தக் கறையும் நீங்காத பகுதியாக கிழக்கு மாகாணமும், மலையகமும் விளங்கி வருகிறது.

இப்பகுதி மக்களுக்கும் உதவிகள் வழங்குவது இந்திய அரசின் கடமையாகும்.

எனவே கிழக்கு மாகாணத்திற்கும் மலையகத்திற்கும் இந்திய அரசு உணவுப் பொருட்களையும், மருந்துப் பொருட்களையும் உடனடியாக வழங்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறோம்.

□

1983 ஜூலை: வெவிக்கடை சிறைப்படுகொலை: நெஞ்சில் நிறுத்துவோம்.

□ தண்ணீர்க் கதைதான் - ஆனால் கண்ணீர்க் கதை □

தண்ணீர்ப் பிரச்சினை :
காரணம் யார்?
நாகார்ஜுனன் .

பழந்தமிழர்களின் நகரமான கபாடபுரம் கடல் நீரிலே நெருப்புத் தோன்றியதால் பஃறுளியாறுடனும், பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக் கோட்டுடனும் அழிந்துபட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழர்களின் தலைநகரின் அழக்கும், மலமும், கார்ப்புகையும், சுவரொட்டித் துண்டுகளும் கலந்த வறுமைப் பகுதிகளோ, நீரற்றுப் போனதால் ஏற்பட்ட வெம்மையால் அழிந்து விடுமோ என்ற பயம் தோன்றியுள்ளது!

இது வருடா வருடம் வரும் பயம்தான் எரிந்து போன, மறைந்து போன ஏரிகளின் கண்மாய்களின் ஊற்றுக்களைக் காங்கிநீட்டால் அடைத்துப் பெருகிவிட்ட காலனிகள், இருக்கும் ஒன்றிரண்டு ஏரிகளின் கடைசிச் சொட்டு (பாசியுடனும், ஆற்று மணலுடனும் கலந்து வருவது) வரை பருகிவிட்டன. நூறு வருடங்களுக்கு முன்னால் போடப்பட்ட பைப் லைன்கள் செத்துவிட்ட பாய்பாய் நீ ரெ ன் னும் விஷத்தைக் கக்கவும் முடியாமல் சுருண்டு விட்டன. உலோகக் கழிவுகளை, தொழிற்சாலைகளின் ரசாயன எச்சங்களை, கழுவிவிடாத மனித மூத்திர மலங்களை இழுத்து நகரவும் முடியாது துன்புறுகின்றன. நகரின் ஆறுகளான கூவமும் அடையாறும், ஆந்திரத்து அரிசியும், விறகும் சென்னையை அடைய உதவிய பக்கிங்ஹாம் கால்வாயோ, நகர மாந்தர்களின் புதிய எரி பொருளான டயர்

கடந்த சில வருடங்களில் பெய்த கோர மழை (1984, 1985 கடைசி) நிலத்தடி நீராக மாறாமல் நேராகச் சென்று கடலை அடையும் வெள்ளமாக மாறி எளிய மக்களைப் படாதபாடு படுத்தியது நினைவிருக்கலாம். இந்த வெள்ளம் வழமையாக நிலத்துள் ஊறித் தேங்குவதால் கிணற்று நீராய் ஊறும். ஆனால் சென்னையின் பெருமளவு நீர் நிலைகள் காங்கிநீட் காடுகளாக மாறி விட்டதாலும், இருக்கும் நீர் நிலைகளை ஆழப்படுத்தும் நிர்வாகப் பணிகள் அரசமைப்பால் மேற்கொள்ளப்படாததாலும், ஆண்டுக்கு சுமார் 4,000 மிலியன் காலன்கள் சென்னை நகரில் மட்டும் நேரடியாகச் சென்று கடலில் கலப்பதாகத் தெரியவந்துள்ளது.

களின், இரும்பு பிளாஸ்டிக் தூக்கியெறியப்படும் பொருட்களின் குப்பைக் கிடங்கு இன்னும் சில வருடங்களில் வேகரயிலில் பயணம் செய்யப் போகும் நகர பதற்றத்தாரின் எச்சில் துப்புதல்களால் இது ஓடினால்தானுண்டு!

மேலும்!

காலிக் குடங்களை வீசும் கைகள், ஈரம் பட்டவுடன் சிலிர்க்கும் தொண்டைகள், தண்ணீர்க் குடங்களுக்காகக் குனியும் இடுப்புக்கள், வளைக்கும் தோள்கள், சைக்கிள் வண்டிகளை வலிய மிதிக்கும் கணுக்கால்கள், சண்டையிடும் தொண்டைகள், கெட்டவார்த்தைகளை ஆவலுடன் சாப்பிட்டுக்கொள்ளும் காதுகள், நள்ளிரவு தாண்டடி விழித்தும் விழியாத கண்கள், தண்ணீர் வாரிகளை எதிர் நோக்கி வளைந்த கழுத்துக்கள்.....

பானைகளால் மறிக்கப்பட்ட சாலைகளும், ரயில் தண்டவாளங்களும் சாட்சி சொல்லவது தண்ணீர் கிடைத்ததற்காக அல்ல—மக்கள் தடியடி சம்பாதித்ததற்காகத்தான்!

சென்னை — தண்ணீர், தண்ணீர் — சென்னை.....

1969-ஆம் ஆண்டு முதல் முறையாகச் சென்னையைத் தண்ணீர்ப் பஞ்சம் தாக்கியது. தமிழ்நாடு முழுவதும் பஞ்ச நிலைமை இருந்த

தால் அது வழக்கம் போல வெளியே தெரிய வில்லை. ஆனால் அப்போது நகர் மயமாகித் கொண்டிருந்த தமிழ்நாட்டின் புதிய அரசியல் சூழ்நிலையில் தண்ணீர் சென்னை ஒரு குறியீடானது; இந்தக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட அசோகமித்திரனின் தண்ணீர் நாவலின் முன்னுரையில் ந. முத்துசாமி கூறுகிறார் :

“தண்ணீர்ப் பஞ்சத்தால் பாதிப்புற்ற மனித உறவுகளையும், மனப் போராட்டங்களையும் சொல்லும் நாவலென்ற வகையில் இது சிறப்பானது. தண்ணீர் வரளும் போது மனித உறவுப் பிரச்சனைகளும், மனப் போராட்டங்களும், குழப்பமும் தோன்றுகின்றன. தண்ணீர் சுரக்க ஆரம்பித்தவுடன் அமைதி தோன்றுகிறது...தண்ணீர் ஓட்டி அனைத்துக்கொள்ளும் இயல்பினது, பள்ளத்தை நிரப்புவது, ஏற்படும் இடைவெளிக்கு வழிவிட்டுத் தடையேதும் சுவடு தெரியாமல் கலப்பது...அன்றாடம் பண்டமான தண்ணீர் குடி ஒவ்வொருவரும் அடித்துக் கொண்டார்கள், கிடைத்தால் சந்தோஷமும், கிடைக்காவிட்டால் ஏமாற்றமும் அடைத்தார்கள்...”

எழுபதுகளின் துவக்கத்தில் சென்னை நகரைச் சுற்றிலும் தவறாது மழை பெய்தது, ஆனால் சமூகமும், அரசும் தூங்கின. புழுவேரியின் ஆழம் அதிகரிக்கவேயில்லை. பூண்டி நீர்த் தேக்கம் சிளிமா உலகம் அடிக்கடி ஷூட்டிங் நடத்தச் செல்லும் இடமாகவே இருந்தது. மீண்டும் தண்ணீர்ப் பஞ்சம் சென்னையைத் தாக்கப் போகிறது என்பதை அனைவரும் உணர்த்துவங்கிய போது வீராணம் திட்டம் அறிவிக்கப்பட்டது. கிட்டத்தட்ட 160 கிலோ மீட்டர் தூரத்திலுள்ள வீராணம் ஏரியிலிருந்து சென்னைக்குக் குடிநீரை பைப்புகளின் மூலம் கொண்டு வருவது நிறைவேற்ற முடியாத திட்டமொன்றுமில்லை. சொல்லப் போனால், பல ஐரோப்பிய மற்றும் சோசலிச நாடுகளில் நூற்றுக்கணக்கான மைல்கள் தண்ணீர் திருப்பிவிடப்பட்டுள்ளது. பல நகரங்கள் தண்ணீர் பெற இத்திட்டங்கள் உதவியுள்ளன.

ஆனால் மக்கள் சக்தியின் பின்புலமின்றி எந்தத் திட்டமுமே வெற்றிபெறப் போவதில்லை. மக்களின் நலனைப் பிரதிப்பலிக்கும் அரசமைப்பும் இங்கு இல்லை. எனவே மக்களின் தண்ணீர் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதைப் போன்று ஒரு மாயை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அதுவே வீராணம், தெலுங்கு கங்கை, மகாநதித் தண்ணீர், கடல் நீரிருந்து குடிநீர் தயாரித்தல்... இவற்றுக்கான அறிவிப்புகள் தொடர்ந்து வருவதற்கான காரணம்.

விஞ்ஞான முறைகளின் அடிப்படையின் படி பார்த்தால் மேற்கூறிய எந்தத் திட்டமுமே நிறைவேற்றப்பட முடியாததல்ல! ஆனால் ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அதிகாரவர்க்கம் வறட்சிக் காலங்களில் அறிவிக்கும் ஒரு திட்டத்தைக்கூட அவர்களால் மனித சக்தியாக, ஆற்றல் மிக்க நிறைவேற்றலாக மாற்றிக் காண்பிக்க இயலவில்லை. நிவாரணப் பணிகளையே இங்குள்ள அரசமைப்பு சுரண்டுகொழுகிறது என்பதால், பெருந்திட்டங்களை நிறைவேற்றாதல் இவர்களால் இயலா என்பது திண்ணம்!

சென்னையைப் பொறுத்தவரை, கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் மத்தியதரவர்க்க வாழ்வு பயங்கரமாகப் பெருகி விட்டது. இந்த வாழ்வு முறைப்படி பிளாட்டுக்கள், காலனி கள், குடியேற்ற அமைப்புகள் பழைய நீர்நிலைகள் மீதும் கட்டப்பட்டு விட்டன. பல இடங்களில் பத்தடி ஆழத்தில் கிடைத்துக் கொண்டிருந்த கிணற்று நீர், இப்போது இருபத்தைந்து முப்பதடி ஆழத்தில்தான் கிடைக்கிறது. கிணறு வெட்டுபவர்களையும், கிணறு ஆழப்படுத்துபவர்களையும் எங்கும் காண முடிகிறது.

பொதுவாகவே நிலத்தடி நீர் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுவதுதான் இதற்குக் காரணம். சென்னையின் தினசரித் தேவையான 45 மிலியன் காலன்களில், சுமார் 12 மிலியன் காலன்கள் நிலத்தடிநீரிருந்தே கிடைப்பனவாகும்.

கடந்த சில வருடங்களில் பெய்த கோர மழை (1984, 1985 கடைசி) நிலத்தடிநீராக மாறாமல் நேராகச் சென்று கடலை அடையும் வெள்ளமாக மாறி எளிய மக்களைப் பட்டா பாடுபடுத்தியது நினைவிருக்கலாம். இந்த வெள்ளம் வழமையாக நிலத்துள் ஊறித் தேங்குவதால் கிணற்றுநீராய் ஊறும். ஆனால் சென்னையின் பெருமளவு நீர்நிலைகள் கொங்கிரீட் காடுகளாக மாறி விட்டதாலும், இருக்கும் நீர்நிலைகளை ஆழப்படுத்தும் நிர்வாகப் பணிகள் அரசமைப்பால் மெற்கொள்ளப்படாததாலும், ஆண்டுக்கு சுமார் 4,000 மிலியன், காலன்கள் சென்னை நகரில் மட்டும் நேரடியாகச் சென்று கடலில் கலப்பதாகத் தெரிய வந்துள்ளது. (1977 செப்டம்பர் மாதத்திலும் 1985 நவம்பர் மாதத்திலும் சென்னையைத் தாக்கிய வெள்ளத்தை மதிப்பிட்டு இந்தத் தொகை கணக்கிடப்பட்டுள்ளது). இந்த நீரை வைத்துக் கொண்டு சென்னை நகரத்துக்கு மூன்று மாதம் குடிநீர் வழங்கியிருக்கலாம்.

◎

◎

◎

வறட்சிக்காலங்களில் அனைத்து வர்க்கங்களையும் ஒட்டு மொத்தமாகத் தாக்கும் தண்ணீர்ப் பிரச்சினை, மற்றக் காலங்களில் குடிசைவாழ் மக்களின், உழைப்பாளர்களின் தீவிர பிரச்சினையாகத் தொடர்கிறது. குடிசைப்பகுதிகளில் சண்டையிட்டுச் சம்பாதிக்கப்படும் அதே ஒரு குடும் குடிநீரே, ஒரு மத்தியதர வர்க்கத்து வீட்டில் இரண்டு குண்டுகளைக் கழுவப் பயன்படுத்தப்படுவது எவ்வளவு கேவலம்!

ஏன், வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட போகிறோம் என்று தெரிந்திருந்தாலும் கூட அரசு, ஏப்ரல் மாதம் வள்ளுவர்கோட்டத்திலிருந்து தாஜ்கோரமாண்டல் ஓட்டல் மற்றும் அப்போல்லோ மருத்துவமனை ஆகிய இடங்களுக்கு பிரத்தியோகத் தண்ணீர் இணைப்புக்களை வழங்கியது. இதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டிய 'எக்ஸ்பிரஸ்' பத்திரிகையின் கேள்விகளுக்கு அரசு தரப்பில் யாரும் பதில் சொல்லவில்லை! இம்மாதிரி இணைப்புக்களும், தனியார் தண்ணீர் வண்டிகள் திருவான்மியூர் மற்றும் பஞ்செட்டி பகுதிகளில் நிலத்தடிநீரை வாரிக் கொண்டுபோய் 'சிப்'பாக ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டல்கள், மருத்துவமனைகள், தியேட்டர்கள், கல்யாண மண்டபங்கள் ஆகிய இடங்களில் கொட்டுவது தொடர்கிறது. இந்தத் தண்ணீர் ஏஜெண்டுகளுக்கு உதவி செய்யும் நம் அரசும், அதிகார வர்க்கமும், எந்த வர்க்கத்துக்குச் சார்பாக இருக்கின்றன என்பது இன்னுமா தெரியவில்லை?

மெட்ரோ வாட்டர் கணக்குகளின்படியே, வறட்சியற்ற காலங்களில், சென்னையின் ஜனத் தொகையான 45 லட்சத்தில், சுமார் 10-15 லட்சம்பேர், 30 மிலியன் காலன்களுக்கும் மேல் செலவழிக்கின்றனர் என்று கூறப்பட்டது. எனவே மதியுள்ள முப்பதைந்து லட்சம் மக்கள் (இவர்களில் பாதிப்பேர் குடிசைவாசிகள்) தினமும் பத்தே பத்து மிலியன் காலன்களில் காலந்தள்ள வேண்டியதுதான்.

இது தவிர சென்னை மாநகராட்சி மற்றும் மெட்ரோ வாட்டர் நிறுவியுள்ள கைப்பம்புகள் தவிர, மீதமுள்ள ஆழ்கிணறுகள், பம்புகள் அனைத்தும் தனியார் உபயோகத்துக்காகவே. இவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் சுமார் 10 மிலியன் காலன் தண்ணீரில் பெரும்பகுதி இலாபநோக்குடன் செயல்படும் வியாபாரிகள் மற்றும் அவர்களுக்கு உடைந்தையாக இருக்கும் அரசு அதிகாரிகள் ஆகியோர்க்கே செல்கின்றன. அண்மையில் மெட்ரோ வாட்டர் லாரி, டாங்கர்களைவிட அதிகமாக தனியார் தண்ணீர் டாங்கர்களும், பெளசர்களும் நகரின் தென்பகுதியிலிருந்து கிளம்பி அடையாறு

வழியே காலை நேரத்தில் வரிசையாகச் செல்வதிலிருந்தே இதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இந்தத் தருணங்களில் சில பத்திரிகைகள் உண்மை நிலையை விவரித்து எழுதுகின்றன. ஆனால் பல பத்திரிகைகள் மெட்ரோ வாட்டர் அதிகாரிகளின் அறிக்கைகளை வெளியிடுவதுடன் நிறுத்திக் கொள்கின்றன! தண்ணீர்ப் பஞ்சம் ஏன் மூன்று, நான்காண்டுகளுக்கு ஒருமுறையாவது சென்னையைத் தாக்குகிறது என்று அவர்கள் யோசிப்பதேயில்லை. மாறாக, தண்ணீர் மறியல்கள், பாளை உணர்வலங்கள் போன்றவற்றை மட்டுமே பரபரப்பாகச் செய்தி வெளியிடுகின்றனர். ஒருசில வாரப் பத்திரிகைகள் 'ராத்நிரி தண்ணீர் ரவுண்ட் அப்' செய்தன. அத்துடன் சரி!

கடந்த 1983-ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட கடுமையான தண்ணீர்ப் பஞ்சம், அதற்கான காரணங்கள், பின் விளைவுகள் ஆகியவற்றையும் சென்னைவாசிகள் மறந்த போய்விட்டதாகத் தெரிகிறது! அப்போது மண்கலந்த குடிநீரைச் சுத்தப்படுத்த முடியாமல் போனதால் மஞ்சள்காமாலை உட்படப் பல நோய்கள் மக்களைத் தாக்கின.

மேலும் குடிநீர், கழிவுநீர் இரண்டு லைன்களும் கலந்து விடுவதால் பல பயங்கரமான நோய்கள், முக்கியமாக வடசென்னை, ராய்ப் பேட்டை, திருவல்லிக்கேணி, மைலாப்பூர் வாசிகளைத் தாக்கியதாக ஸ்டான்லி, பொது (ஜெனரல்) மற்றும் ராய்ப்பேட்டை அரசினர் மருத்துவமனையின் டாக்டர்களே ஒத்துக் கொண்டுள்ளனர். அப்பறும், புறநகர்பகுதிகளில் விநியோகிக்கப்படும் தனியார் டாங்கர்நீர் சுத்தப்படுத்தப் படாததால், அங்கும் பல நோய்கள் தலைகாட்டியதை அயனாவரம், பல்லாவரம் கருணாநிதி நகர், அம்பத்தூர், மற்றும் திருவொற்றியூர் ஆகிய இடங்களிலுள்ள தொழிலாளர் நல மருத்துமனைகள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன.

பரந்துபட்ட மக்கள் தம் தினசரி வாழ்வைத் தள்ளுவதிலேயே அமிழ்ந்துவிடும் போது, அவர்தம் தினசரி வாழ்வுக்கான அத்தியாவசியத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் "பொதுநலச் செயல்பாடுகளைக்கூட" (Welfare activities) இந்த அரசமைப்பு கவனிப்பதில்லை. இதற்கு மாறாக, மக்கள் வரலாற்று ரீதியாகத் தங்கள் பிரச்சனைகளை உணர்ந்தால், உக்கிரமான அரசியல் எழுச்சி ஒன்றை அடைந்தால்தான், தம் தினசரிப் பிரச்சனைகளுக்கு நேர்மையான, நிரந்தரத் தீர்வு காண முடியும்.

□ கடலின் நடுவே ஓர் அபயக் குரல் □

துயரத்தின் எல்லைக்கே சென்று திரும்பியிருந்த மனிதர்கள், தற்போது உயிர் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாத மேற்பட்டாலும் அந்த அதிர்ச்சியிலும், இழப்பினிலும் எவருடனும் பேசுவோ, தமது அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவோ விரும்பவில்லை. இனி என்ன வாழ்க்கை என்ற விரகத்தியின் விளிம்பில், யாருக்கும் கூறுவதால் இழந்த உயிரும், உடைமையும் திரும்பி விடவா போகிறது என்ற எண்ணத்தில் எம்முடன் விஷயத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவே தயங்கினர்.

ஈழத்திலிருந்து

வங்கக் கடலைத்தாண்டி மீண்டும் அவலக் குரல்! 1985 பிப்ரவரியின் அந்த நாட்களை நினைவிற் கொணர்ந்தன. காத்தான் குளம் படுகொலையும் அதன் பின்னான மன்னார் மக்களின் வெளியேற்றமும் அவர்கள் கண்டதுன்பங்களும் நெஞ்சில் இழையோடியது. ஜூன்முதல் வாரத்தில் யூ.என்.அய் செய்தித் தாபனத்தின் தலைப்பில், வடமராட்சியில் இராணுவ அட்டுழியமும், யாழ்ப்பாண மக்கள் அதிகளாக இராமேஸ்வரம் கரை சேர்வது குறித்தும் செய்திகள் தீட்டியிருந்தன. 'நட்புறவு பாலம்' இதழ் சார்பில் இம் மக்களின் அவலங்களை "நேர் காண்ச்" சென்றபோது.....

தமிழக மீனவர்களின் வேலைச் சுறுசுறுப்பையும், அதனாலான இரைச்சலையும், மறுபக்கம் அமைதி வேண்டி கடற்கரையை நாடும் மனிதர்களுக்கும் மாறாக அன்று இராமேஸ்வரம் இறங்கு துறை அந்நிய முகங்களால் நிரம்பி வழிந்தது. நெடுந் தூரப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்ட சோர்வில் சிலரும், அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறோம் என்ற சிந்தனையில் பலரும் கரை நோக்கி நகர்வது கண்டு அவர்களின் சோகத்தில் நாமும் பங்கு கொண்டோம்.

சிறிய துணிமணி பெட்டி ஒன்று, மறுகையில் இரண்டு சிறு குழந்தைகளை அரவணைத் தபடி தனியாக ஒரு இளம் தாய் முன் வருவது கண்டு அருகே செல்ல எண்ணியபோது, இந்திய நாட்டில் அதிகளை ஏற்கும் ஒழுங்கு முறை எம்மைத் தடை செய்தது. சுங்க அதிகாரிகள் தமது கடமையை செவ்வனே செய்து விட்ட திருப்தியோடு அனைவரையும் வழமையாக அழைத்துச் செல்லும் சத்திரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். இலங்கைத் தீவில் அவர்கள் கண்ட கொடுமைகள் என்ன?

எமது சகோதரர்கள் அனுபவிக்கும் அவலங்கள் தான் யாது என்பதை அறிய ஆவல் உந்திய வேளை இவற்றை இடைமறிக்கும் இந்திய அதிகாரிகளைக் கண்டு எமக்கு ஆத்திரத் தான் மேலிட்டது.

சத்திரத்தில் அவர்களைச் சந்திக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் முன்னேறிய போது தமிழக காவல்துறையின் கடுமையான கண்டிப்பு...எவருடனும் பேச அனுமதிக்கலாகாது என்பது அவர்களுக்கு தரப்பட்ட உத்தரவு போலும்... ஒரு நாள் ஓய்வுக்குப்பின், அதாவது அதிகளை எந்தெந்த இடங்களுக்கு அனுப்புவதென அதிகாரிகள் தீர்மானித்தபின் அனைவரையும் மண்டபம் முகாமிற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

மண்டபம் அகதி முகாமில் எப்படியாவது அவர்களைச் சந்தித்தே தீருவது என்ற சங்கற்பத்துடன் அடுத்த நாள் காலை முகாம் வாயிலை நெருங்கியபோது அங்கும் காவல்துறையினர் தமது கடமையை எந்த இடர் வரினும் மீறமாட்டோம் என்றவாறிருந்தனர். எப்படியாவது நுழைந்தே தீர்வது என்ற வெறியுடன் நாம் பயணத்தை ஆரம்பித்ததால், அனுமதி இல்லாத அடுத்த நுழைவாயிலால் உள்ளே அனுமதிக்கப்பட்டோம்...

முதலில் நாம் சந்தித்து, வடமராட்சியின் அச்சவேலி என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த அருள்... 30-05-87 அன்று பொழுது புலராத காலை 4.00 மணியளவில் எனது தெருவைச் சேர்ந்த லிங்கம் துண்டாடப்பட்ட ஒரு கையுடன் "ஆமிக்காரன் எல்லாரையும் வெட்டிக் கொண்டு வாறன்" என்ற ஓலத்துடன் எனது வீட்டிற்கருகில் வந்து விழுந்தபோது இருதயம்

நின்று விடுவதைப் போலிருந்தது. அடுத்த கணமே எனது வீட்டிலிருந்து குறிப்பிட்ட தூரத்தில் பொம்பர் விமானக் குண்டு... (இது எரி பொருளும், வெடிமருந்தும் நிரப்பிய பீப்பாய்) விழுந்து வெடிப்பதையும், பெண்கள் குழந்தைகளின் அவலக் குரலையும் கேட்க முடிந்தது. செய்வதறியாது திகைத்து நின்ற நான் லிங்கத்தை தூக்க எண்ணிக் குனிந்த போது அவரின் உயிர் பிரிந்து சில நிமிடங்கள் ஆகி விட்டதை உணர்ந்தேன். இனி ஓடித் தப்புவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை தெரிந்த பிறகு வீட்டினுள் புகுந்து எனது வயது வந்த இரு மகன்களையும், மனைவியையும், மனைவியின் தாயாரையும் அழைத்துக்கொண்டு குறுக்குப் பாதை வழியாக ஓடத் தொடங்கினேன்.

தரையில் வரும் ஆயிக்காரங்களுக்கு உதவியாய் பறந்து வரும் ஹெலிகாப்டருக்கு மறைந்து முள்ளிலும், கல்லிலும் படுத்து நகர்ந்து கொண்டு வருகையில் உடம்பெல்லாம் புண்ணாய் போனது. வரும் வழியில் நூற்றுக்கணக்கான பிணங்களைக் கண்ட நான்... இடுப் பிறகு கீழே சிதைந்து போயிருந்த ஒரு வயதுக் குழந்தையின் கையைப் பற்றியபடி ஓர் பெண்ணின் வலது கரத்தைக் கண்டேன். படுபாவிசன் பச்சிளம் பாலகர்களைக்கூட விட்டு வைக்க வில்லை! என்று தலையில் அடித்துக்கொண்ட அருளைப் பார்க்கும்போது... கனத்த இதயத்துடன் அங்கிருந்து அகன்றோம்.

அடுத்து எம்முன் எதிர்பட்டது ராணி வயது 25, கரவெட்டி என்ற வடமராட்சி கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியை. இவர்... இராணுவ நடவடிக்கையின் போது பொது மக்கள் கோயில்களில் தஞ்சமடையலாம் என்ற இராணுவத்தினரின் வாடுலை அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து வடமராட்சி கோவிலினுள் 01-06-87 இரவு 8.00 மணியளவில் தஞ்சம் புகுந்தோம். சில மணி நேரத்தின் பின்னர் தாழ்ப் பறந்த ஹெலிகாப்டர் ஒன்று நாங்கள் தங்கியிருந்த கோயிலை நோக்கி சரமாரியாக துப்பாக்கி பிரயோகத்துடன், பெட்ரோல் பீப் பாய்களை நானிருந்த கோயிலின் மேல் வீசினான். பற்றி எரிந்த தீப்பிழம்பினால் அவ் விடத்திலேயே எமது கண்முன்னாலேயே நான்கு பெண்கள் கருகி மாண்டனர். அங்கிருந்து ஓடத்தொடங்கிய நாங்கள் மூன்று வாரங்களாக உடுத்திய உடுப்புடனும், கையில் கிடைத்த உணவுடன் நடந்து வேலூன் என்னுமிடத்தை அடைந்து அங்கிருந்து படகுகளில், ஒரு ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வீதம் கொடுத்து இங்கே வந்து சேர்ந்தோம். நான் எனது தாயாருடனும் இரு தங்கைகளுடனும், இரு தம்பி

களுடனும் எனது கிராமத்திலிருந்து ஓடத் தொடங்கி வரும் வழியினில் இருநூறுக்கு மேற்பட்ட எரிந்த, வெட்டுக் காயங்களுடன் இருந்த பிணங்களைக் கண்டேன். சிலர் குற்றயிரில் துடித்துக் கொண்டிருந்ததையும், அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாத எமது கையாலாகத்தனத்தையும் கண்டு அழுதபடி எம்மால் ஓடத்தான் முடிந்தது. எம்முடன் கூட வந்த மகேஸ்வரி என்ற பெண்ணின் கதை மிக்க கொடுமையானது. 30-05-87 அவரது வீட்டில் புகுந்த இராணுவத்தினர் அவரது கண்முன்னாலேயே குழந்தைகள், கணவன் உட்பட அனைவரையும் வெட்டி கொன்றுள்ளனர். மிருகத்தனமாக கற்பழிக்கப்பட்ட இப்பெண் இறந்து விட்டாளென எண்ணி இராணுவம் விட்டுச் சென்றுள்ளது. அன்றிலிருந்து முனை பாதிக்கப்பட்ட நிலையிலிருக்கும் மகேஸ்வரி வானத்தையும், காக்கிச்சட்டை மனிதர்களையும் பார்க்குதல் வீறிட்டுக் கத்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டால் எவருமே கலங்கி விடுவார். ராணி சொல்லிய இந்தக் கொடுமையைக் கேட்ட எமக்கு இது போன்ற நிலை உலகில் எந்த மூலையில் வாழும் மனிதருக்கும் ஏற்படக் கூடாது என நினைத்துக் கொண்டோம்.

துயரத்தின் எல்லைக்கே சென்று திரும்பியிருந்த மனிதர்கள், தற்போது உயிர் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாத மேற்பட்டாலும் அந்த அதிர்ச்சியிலும், இழப்பினிலும் எவருடனும் பேசுவோ, தமது அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவோ விரும்பவில்லை. இனி என்ன வாழ்க்கை என்ற விரக்தியின் விளிம்பில் தமது கதையை யாருக்கும் கூறுவதால் இழந்த உயிரும் உடைமையும், திரும்பி விடவா போகிறது என்ற எண்ணத்தில் எம்முடன் விஷயத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவே தயங்கினர். உங்களுது துன்பத்தை, இலங்கைத் தீவில் தமிழர்கள் காணும் கொடுமையை தமிழகத்துத் தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற விளக்கங்களுக்கு பின்பே அரை மனதுடன் சிலர் எம்முடன் பேசத் தயாராயினர்.

இப்பொழுது நாம் சந்தித்தது நடராசாசுமார் 55 வயது மதிக்கத்தக்க கிராமத் தலைவர் நீண்ட பெருமூச்சுடன் எம்மைப் பற்றிய விவரங்களை விசாரித்து விட்டு பேசத் தொடங்கியவர், தனது அரசியல் வாழ்க்கையையும், தற்போதைய போராட்டச் சூழ்நிலைகளையும் பற்றிக்கூறினார். அவர், தங்கள் இயக்கப் பொடியன்களின் ஒற்றுமையின்மையால்தான் அழிவுகள் கூடிக் கொண்டுவருகின்றன என்றார். 83க்குப் பின்னால் கடந்த 3 வருடத்திற்கும் மேலாக மூலங்கா இராணுவத்துடனான ஆயுதப் போராட்ட காலத்தில் பேச்சு வார்த்தை என்று சொல்லிச்

சொல்லி ஜே. ஆர். பொடியன்களை நல்லா ஏமாற்றிவிட்டான். கடைசியாக யாழ்ப்பாணமும் பறிபோனதுதான் மிச்சம் என அங்கலாய்த்துக்கொண்டார். வடமராட்சியில் திட்டமிட்டு நடந்த இராணுவத் தாக்குதலில் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் கொல்லப்பட்டதையும், கிராமங்கள் அனைத்தும் முற்றுகையிடப்பட்டதையும், கூரிய கத்திகள் கொண்டு இராணுவத்தினர் வெறிபிடித்துத் திரிந்ததையும் ஏராளமான தமிழர்கள் வெட்டுக்காயங்களினால் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டதையும் கண் முன் நிறுத்தினார். மந்திகை என்னுமிடத்தில் உள்ள வைத்தியசாலையில் மருத்துவ வசதியின்மையால் வெட்டுக்காயங்களுடன் அனுமதிக்கப்பட்டவர் இரத்தப் பெருக்கால் துடிதுடித்து இறந்ததைக் கூறும் போது அந்த பெரியவரின் உடம்பு ஒரு முறை குலங்கியது. வடமராட்சியில் தொண்டமறை என்ற இடத்திலிருந்து நடைப்பயணத்தைத் தொடங்கிய இவரது அனுபவம்பலரின் கொடுமைகளைச் சமந்து வந்துள்ளது. பெண்களும் குழந்தைகளுமாய் ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் வரணி என்ற இடத்தினூடாக தென்மராட்சிக்கு ஓடி வந்ததை நினைவு படுத்தினார். கோயில்கள், பாடசாலைகள் மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் கூட்டுறவு கடைகள் உட்பட உடைமைகள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டதைக் கூறியவர் இந்த இழப்புக்களை ஈடு செய்வதற்கு எத்தனை யுகமானாலும் முடியாதென வேதனையோடு முன்கிறார். அண்மைய இந்திய அரசின் நடவடிக்கைகளால் ஏதாவது முன்னேற்றம் காணப்படுகிறதா என வினவிய தற்கு.....

உணவுப் பொட்டலங்கள்மூலம் தமிழர்களின் பசியைப் போக்குவதற்கு எடுத்த முயற்சிக்கு நன்றி தெரிவித்த போதிலும், தற்போது அங்குள்ள தமிழர்களுக்கு தேவை உயிர்ப் பாதுகாப்பே. இதனை முழுமையாக செய்யாத வரைக்கும் இலங்கைத் தீவில் தமிழனைக் காப்பாற்ற முடியாதென்றார். இந்தியாவின் நடவடிக்கை பூர்வங்கா அரசுக்கு பயத்தை அளித்திருக்கிறது. அதனால் தானே இராணுவ நடவடிக்கையை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள் எனக் கூறியபோது... பயம் என்று கூறுவது ஒழுபுறமிருக்க கடந்த காலத்தைப் போல் அவர்கள் தம்மைப் பலப்படுத்துவதற்கே பின்வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்றே நான் எண்ணுகிறேன் என்றார். அண்மையில் பாதுகாப்பு மந்திரி அத்துலத் முதலி ஒரு பேட்டியில் "எம்மை ஆக்கிரமிக்க நினைப்பவர்கள் ஒன்றை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும் ஏராளமான தமிழர்கள் பெரும்பான்மையான சிங்களவர்

மத்தியிலேயே இன்னமும் வாழ்கிறார்கள். எம்மீது ஆக்கிரமிப்பு நடந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்பது பிரச்சனையாயிருக்கும்" என்று கூறியிருக்கிறார் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டிய அப்பெரியவர், "அரசியல் சித்து விளையாட்டில் எம்மினம் பகடைக் காய்களாக நகர்த்தப் படுவது" வேதனையளிக்கிறது என முடித்துக் கொண்டார்.

இம்முறை எம் முன் ராஜா 27 வயது. சிங்களவரின் பூசா வதை முகாமிலிருந்து கடந்த ஏப்ரலில் வெளிவந்தவர். ஒன்றரை வருடகால சிறையின் கொடிய சித்திரவதைகளுக்கு பின் வீடு சேர்ந்தவரை மீண்டும் வடமராட்சி இராணுவ முற்றுகை சீரழித்தது. கையிலும், கால்களிலும் பெரிய வெட்டுக் காயங்களுடன் காணப்பட்ட இவர், தான் பட்ட துன்பத்தைக் கூறுகையில், இராணுவப் படையொன்று தனது கிராமத்தைச் சுற்றி வளைத்தபோது 6.00 மணிக்குக்கும். காலைச் சிற்றுண்டிக்காகக் கடைத் தெருவுக்கு சென்றிருந்த நான் அவர்களுக்கு நேர் எதிரேயே சென்று விட்டேன். துப்பாக்கியை தூக்கிப்பிடித்த சிப்பாயை மற்றவன் தடுத்து விட்டு தனது கையிலிருந்த கத்தியால் எனது தலையை நோக்கி வீசிவிட்டான். நான் கையை உயர்த்தியமையால் தலை துண்டாகாமல் தப்பியது. மாறி மாறி கத்தியால் வெட்டிய அவர்கள் நான் இறந்துவிட்டேன் என்ற எண்ணத்தில் சென்றுவிட்டனர். எழ முடியாமல் இரத்தப் பெருக்குடன் நிலத்தில் ஊர்ந்தபடியே ஆறு மைல் தொலைவிற்குச் சென்ற நான் ஒரு மாந்தோப்பில் மயங்கி விட்டேன். எனது நல்ல நேரம் அருகில் ஓர் வைத்தியர் வீடிருந்ததால் காயங்களுக்குத் தற்காலிகமாக மருந்து போட்டு பின்னர் யாழ்வைத்தியசாலைக்குச் செல்ல வசதியளித்தார் அங்கு சென்ற என்னை தீவிர மருத்துவ சிகிச்சைக்காய் அநுராதபுரம் என்ற சிங்களப் பகுதியிலுள்ள வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். ஆனால் சிங்களவர் பெரும்பான்மையாக உள்ள அந்தவைத்தியசாலையில் அனுமதி பெறுவதற்கு நான் பெரிதும் சிரமப்பட்டேன். அன்று சக்திரச் சிகிச்சைக்காய் என்னை அழைத்து போன அந்த இடைவெளியில் நடந்த சம்பவத்தைப் பின்னர் நான் அறிந்து கொண்டேன். கிட்டத்தட்ட 75 தமிழர்கள் வரை படுகாயங்களுடன் அங்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர். காய மடைந்த சிங்கள இராணுவத்தினர்க்கு காவலாக நின்ற இராணுவத்தினர் அங்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த 75 தமிழர்களையும் இராணுவ முகாமிற்கு பலவந்தமாக அழைத்துச் சென்று படுகாலை செய்துள்ளனர். உலகை ஆட்டிப்படைக்க நினைத்த பாசிச

ஹிட்லர்கூட செய்யாத இச்செயலை எண்ணி நாம் மிகவும் மனம் பேதலித்தோம். மேலும் தனது கிராமத்திற்கு அண்மையில் இராணுவத்தினர் முன்னேறிய இடத்தில் அமைந்த இராணுவ மினி முகாமில் எட்டு பெண்களை நிர்வாணமாகக் கட்டி வைத்திருந்ததை கண்டதாக இவர் கூறியபோது எமது இரத்தமே கொதித்தது.

இனியும் தொடர்வது எமது நெஞ்சத்தை வெடிக்க வைத்துவிடும் என்ற அச்சத்துடன் சோகங்களை சுமந்தவாறு இராமேஸ்வரம் நோக்கித் திரும்புகையில் 'வண்டிக்கு நேர மாச்சு' எனச் சிலகுரல்கள். நெருங்கிப் போய் விசாரித்ததில் மன்னார் பகுதியைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் திரும்பிச் செல்கின்றனர் எனத் தெரிய வந்தது. இவ்வளவு பிரச்சனைகள் நடக்கிறதே, உங்களால் அங்கு வாழ முடியுமா என விசாரிக்கையில் இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் தான் பிரச்சனை எமது ஊரில் இல்லை. அத்துடன் இங்கு எமக்கு வாழ்வதற்கு மிகவும் கஷ்டமாயுள்ளது. அகதிகளுக்காகத் தரும் பணம் எமது உணவுக்கு கூடப் போதவில்லை பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்கவும், மற்றும் வேலைகளுக்கு எமக்குக் காசு ஏதுமில்லை. எனக் கூறினர். திரும்பச் செல்வதென்ற செய்தி எமக்கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது. ஒரே பிரதேசத்தில் வாழும் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இங்கு வருகிறார்கள், இங்கிருந்து மன்னாருக்கு செல்கிறார்கள். வேதனையாகவும், விந்தையாகவும் இருக்கிறது. இந்திய நாட்டில் இலங்கை ஏதிலிகளுக்கு 'அகதிகள் அந்தஸ்த்து' அளிக்கப் படாமையால் அவர்களால் சமூக வாழ்க்கைக்குரிய பொருளாதாரப் பலத்தைப் பெற முடியவில்லையென்பது நியாயமாயுள்ளது.

எது எப்படியிருப்பினும், ஈவிரக்கமின்றி ஓரினம் கொல்லப்படுவதையும் அகதிகளாக சோந்த மண்ணை விட்டு விரட்டியடிக்கப் படுவதும் மனிதகுல நாகரிகத்திற்கு ஒத்ததல்ல! உலகெங்கும் வளர்ந்து வரும் சமூகப் பண்பாடு இவங்கைத் தமிழர்களின் இன்னலைத் தீர்க்கும் அந்தப் பணியில் தமிழகத்து மனிதாபிமானிகளும் பங்கு கொள்ளவேண்டும்.

- பி. பத்மன்

அவசர அறிவிப்பு :

பாலம் சந்தா சேர்ப்பு இயக்கம் விரைந்து தடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. சந்தா புத்தகம் பெற்றுள்ள நண்பர்கள் தங்கள் பணியை விரைந்து முடித்து உரிய பணத்தையும் சந்தா புத்தக அடிக்கடடையையும் அனுப்ப வேண்டுகிறோம். பாலம் பலம்பெற இப்பணி அவசிய அவசரமானதாகும்.

—ஆசிரியர் குழு

சாப்பிட்டு முடித்து ஓசை எழுப்பாமல் ஒழுங்குபடுத்தி விட்டு வாசலுக்கு வந்தேன். இந்தக் கூண்டிலேயே இனிமையான இடம் இதுதான். நண்பர் ஒருவர் கொடுத்த கொஞ்சம் பழுதான சாய்வு நாற்காலி எப்போதும் அங்கே கிடக்கும். யாருக்கும் திருடத் தோன்றாத தோற்றம் அதனுடையது. பக்கத்தில் கூரையை நோக்கி எழும் ஒரு கொடி பெரிய பெரிய இலைகளுடன். அதற்கு அந்தப் பக்கம் வேப்ப மரம். கணுவுக்கு கணு பழுத்து நிற்கும். இரவில் வெளவால்கள் சின்ன இருட்டுப் பேயாய் பழங்களை மொய்க்கும். வேப்ப மரத்தின் அடியில் சின்ன அரச மரச் செடி. அது வேப்ப மரத்தை தெய்வமாக்கி விட்டது.

சாரும்பதி.

வீடு

கெட்டும் பட்டினம் சேர் என்பார்கள். சேர்ந்தாயிற்று, கெட்டதனால். ஹேன்ட் பாரைத் திருப்பினால் முன்கும் சைக்கிள். லிபர்ட்டி பிரிஜ்ஜை ஏறி இறங்கும் போதும் நரக வேதனை. ஒவ்வொரு நாளின் வேதனைக்கும் முத்தாய்ப்பு வைப்பது போல.

அம்பேத்கார் கை காட்டும் திசையில் திரும்புகிறேன். நாலேந்து சந்துகளைத் தாண்டினால் எனது வீடு. வீடு என்றால் நகரத்தில் ஒண்டிக் கொள்ள ஒரு இடம் என்று அர்த்தம். காம்பவுன்ட் கதவைத் திறக்க சப்தம் நற நறக்கும். காலிங் பெல்லை ஒன்றரை முறை அடிக்க தட்டுத் தடுமாறி மனைவி கதவைத் திறப்பாள், தூக்கத்தைக் கலைச்ச எரிச்சல் தாழ்ப்பாளை விலக்குவதில் தெரியும். 'அப்படி என்ன வேலை இரவு 11 மணி வரைக்கும்?' என்பாள். இன்றும் அந்த கேள்வி. வழக்கம் போல மெளனமாக உள்ளே நடந்தேன்.

அதற்குள் படுக்கையில் விழுந்து அவள் தூங்கிப் போனாள். மத்திய அரசு அலுவலகத்தில் விரல்களைத் தேய்க்கும் டைப்பிஸ்ட் உத்தியோகம். தினக்கூலி, முறைக்கும் மேலாளர்.

கசங்கிய துணியைப் போல சுருண்டு கிடந்தாள். விளக்கைப் போட வேண்டாம். அவள் தூக்கம் கெட்டுப் போகும்.

சப்தம் எழுப்பாமல் அடுப்படி அடைந்து துழாவினேன். தட்டையெடுத்து கழுவி சோறு போட்டுக் கொண்டு நிற்குகொண்டே கொட்டிக் கொண்டேன். 'ஏதாவது படித்தால் என்ன?' என்று தோன்றியது. 'அப்படி என்ன படிப்பு. சாப்பிட்டுட்டு அப்புறம் படிக்கிறது' அம்மா எரிச்சல் படுவது கண்முன் வந்தது. இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? வயசான காலத்தில் பெட்டிக் கடையில் அமர்ந்து பைசாபைசாவாகக் கணக்குப் பார்த்து, அயர்ந்து போய் சாப்பிட்டு முடிக்கும் சடங்கை செய்துவிட்டு தூக்கம் வராமல் 'ஒரு தெரத்தி' வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு படுக்கையில் கிடப்பாள். நினைவு தன் அருமை மகனைச் சுற்றியிழுக்கும்.

என்ன கே வ ல ம ன வாழ்க்கை இது?

என் தந்தையின் முகம் நினைவில்லை. 'பால சிட்சை' புத்தகத்திற்கு அட்டைப் போட்டுக் கொடுத்ததும், பழைய ஷெர் குலஸ் சைக்கிள் பாரில்

துண்டைச் சுற்றி உட்கார வைத்து முதல் நாள் 'அட்டைக் கிளா சி. ந. கு' அழைத்துச் சென்றது மட்டும் மங்கிப் போன படம் போல மனசில். அப்புறம் ஒரு நாள் பிணமாக ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து திரும்பி வந்தார். யாரோ வைத்த செய்வினை என்றால் அம்மா. வயிற்றுப் புண் என்றார் அண்ணை. அப்புறம் எல்லாம் அம்மாதான், பெட்டிக் கடையில் பைசா சேர்த்து பள்ளியிலிருந்து கல் லூரி அனுப்பி நல்லதொரு சம்பளத்தில் மகன் வேலை பார்ப்பான் என்று கனவு கண்டு...

என்னால் அவளுக்குத் துணையாகக் கூட இருக்க முடியவில்லை. அவளைக் கூப்பிட்டு வைத்துக் கொண்டு சோறு போடவும் வக்கில்லை.

சாப்பிட்டு முடித்து ஓசை எழுப்பாமல் ஒழுங்குபடுத்தி விட்டு வாசலுக்கு வந்தேன். இந்தக் கூண்டிலேயே இனிமையான இடம் இதுதான். நண்பர் ஒருவர் கொடுத்த கொஞ்சம் பழுதான சாய்வு நாற்காலி எப்போதும் அங்கே கிடக்கும். யாருக்கும் திருடத் தோன்றாத தோற்றம் அதனுடையது. பக்கத்தில் கூரையை நோக்கி எழும் ஒரு

கொடி பெரிய பெரிய இலை களுடன். அதற்கு அந்தப் பக்கம் வேப்பமரம். கணு வுக்கு கணு பழுத்து நிற்கும். இரவில் வெளவால்கள் சின்ன இருட்டுப் பேயாய் பழங்களை மொய்க்கும். வேப்ப மரத் தின் அடியில் சின்ன அரச மரச் செடி. அது வேப்ப மரத்தை தெய்வமாக்கி விட்டது.

வெள்ளி தோறும் வீட்டுச் சொந்தகாரரின் வீடு அல்லவோ கல்லோலப்படும். சூலமங்களும் சகோதரிகளோ அல்லது வேறு யாரோ டேப் ரிக்கார்டரில் தெய்வங்களைப் புகழ்வார்கள். வீட்டை கூட்டி கழுவி, சாத்தி யப்பட்ட அனைத்து இடங்களி லும் மஞ்சள் பூசி குங்கும மிட்டு, அனைத்து மின் லிளக்கு களையும் எரியவிட்டு மணிய டித்தவாறே வீட்டுக்காரரின் மனைவி மணி கிணுகிணுக்க வெளியே வருவாள். கைகளில் பூஜைத் தட்டு இருக்கும். குங் குமம், விபூதி, வாழைப்பழம் என்று அதில் பல பொருட்கள் இருக்கும். வேப்ப மரத்தின் அடியில் விளக்கேற்றி வைத்து வட்டமாய் மரத்தில் மஞ்சள் பூசி குங்குமப் பொட்டிட்டு பூஜை நடக்கும். மணி சப்தம் கேட்டவுடனேயே என் மகள் அங்கு ஆஜர் ஆவாள் 'சாமி கும்பிட.. 'சாமி' கும்பிட்டால் வாழைப் பழம் கிடைக்கும் என்ற விஷயம் அவளுக்குப் புரிந்திருந்தது.

இது வாரம் தோறும் நடக்கும் நிகழ்ச்சி. இந்தச் 'சாமி கும்பிடுவதிலிருந்து' மூன்று வேளை சாப்பாடு வரைக்கும் எதிலும் பட்டுக் கொள்ளாமல் இருக்கும் ஒரு ஜீவன் அந்த வீட்டில் உண்டு. அது பாட்டி. பாட்டி இருமும் சப்தம் கேட்கிறது. முன் அறைக்கும் வாசல் படிக்கும் இடைப்பட்ட இடம்தான் பாட்டி படுக்கும் இடம். கிரில் வைத்த சுவர் வழியே காற்று

சில்லென்று அடிக்காதோ? பாட்டி எப்படித்தான் தூங்கு கிறாளோ தெரியவில்லை.

விளக்கைப் பொருத்திக் கொண்டு நேற்று முடிக்காமல் விட்ட புத்தகத்தை முடித்து விட வேண்டும் என்று உட்கார்ந்தேன். கொஞ்ச நேரத்தில் கண்களில் பூச்சி பறக்கத் துவங்கியது. ஊறூழும் தூங்கிவிடக் கூடாது. ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத் துக் கொண்டேன். இத மான உறுத்தலோடு புகை தொண்டை வழியே பயணித்து நெஞ்சில் நிறைந்தது. வாழ்க்கை கசப்பாகும் போ தெல்லாம் சப்புதான் இனி மையாகும் போலும்.

இன்று மாலை சந்தித்த பத்திரிக்கை ஆசிரியர் நினை வுக்கு வந்தார்.

"அப்ப வேலை வேணும்னு கேக்குறீங்க...?" அவர் குரலில் கொஞ்சம் உஷார் தட்டியது.

"கத எழுதுவிங்களா?"

"எழுதுவேன்"

"அப்ப நம் பத்திரிக்கைக்கு வேணும்தான்"

அது ஒரு தமிழ்ச் செய்திப் பத்திரிக்கை.

"உங்களுக்குப் பிடிச்ச எழுத்தாளர் யாரு?"

சொன்னேன்.

"அப்படியா? நான்கேள்விப் பட்டதில்லையே?"

"அவர் ஒரு சீன எழுத் தாளர் சார்," என்றேன்.

"அப்ப ரொம்பபடிக்கிறவரு நீங்க..." நமக்குத் தோது பட்டு வராது என்று நினைக் கிறாரோ? தெரியவில்லை.

அப்புறம் வரச் சொன்னார். இப்படி நிறைய 'அப்புறம் வாங்க' கேட்டுவிட்டேன். இப்போது மனைவியின் சம்பாத்தியத்தில், சிகரெட்டுக்கும் பீடிக்குமாய் அலைபாய்ந்து கொண்டு. அம்மா ரொம்ப நாளைக்கு முன்னமே சொன் னாள். 'எதுக்கெடுத்தாலும் நொட்டாரம் பேசிக்கிட்டு இருக்காத. அவன் அவன் காலேஜ் முடிச்ச எவ்வெவன் கைய படிச்ச காலே படிச்சோ வேலைக்கு போயிட்டானாங்க.. எல்லாம் வயசு கோளாறு.

அது வயசு கோளாறு இல்லை இன்னமும் சரியாகவும் இல்லை. இனிமேலும் சரியாகாது என்றே தோன்றுகிறது. கண் ணுக்கு முன்னே பொய் ஆடும் போது கையைக் கட்டிக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடிய வில்லை. போன இடம் எல்லாம் கலக்காரன் என்று பெயர் மட்டுமே மிச்சம். ஒருவகையில் பார்த்தால் கலகம் செய்வதே சுகமாய்த்தான் இருக்கிறது.

"தம்பி," என்ற குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தேன். பாட்டி.

"என்ன பாட்டி?," அவன் பகலில் கூட குடியிருப்பவர் களோடு பேசக் கூடாது என்று வீட்டுக்கார அம்மா வி ன் சட்டம். இரவில்வந்து...என்ன ஆயிற்று?

"தம்பி கொஞ்சம் சுடு தண்ணி இருக்குமா?"

தனது குரல் தனக்கே கேட்கக் கூடாது என்பது போல தொண்டையிலிருந்து வெறும் காற்றாகப் பேசினாள்.

"கொஞ்சம் இருங்க பாட்டி. வச்சுத் தாரேன்." எழுந் தேன். சப்தம் கேட்காமல் இருமியபடியே பாட்டி நாற் காலியின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

அடுப்படியை அடைந்து “ஸ்டவ் திரியை உயர்த்தி குச்சியைக் கிழித்துப் போட்டேன். தண்ணீர் பாத்திரத்தை எடுத்து வைத்தேன்.

இந்தப் பாட்டியின் வாழ்க்கையில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? வாசலில் கிடக்கும் நாயைப் போல இவள். எல்லோரும் சாப்பிட்டபின் மிச்சமீது அவள் வயிற்றில்.

காலையில் எழுந்து கிணற்றடியில் கிடக்கும் அம்மியில் சட்டினி அரைப்பாள். அப்புறம் காலே சாப்பாட்டுக் காய்த் தவம் கிடப்பாள். முடிந்தபின் கிணற்று நீரை இறைத்து பழைய கிழிந்து போன புடவைகளைத் துவைத்து உலர்த்துவாள். அப்புறம் மருந்து பாட்டிலை எடுத்துக் கொண்டு கார்ப்பரேஷன் ஆஸ்பத்திரிக்கு சின்ன நடை. வழியெல்லாம் நல்ல டாக்டரிடம் கொண்டு போய் காட்டாத மகளை மருந்து வாங்கித் தராத மருமகளை வாய் முனகலாய் திட்டிக் கொண்டிருக்கும். அப்புறம் மதிய சாப்பாட்டுக்காய் தவம். நேரமானால் கார்ப்பரேஷன் நீரைப் பிடித்து வைத்திருக்கும் தொட்டியில் நீர் மொண்டு மடக் மடக்கென்று குடிப்பாள்...

இப்படியே ஒவ்வொரு நாளும்.

இவளது மகனோ மருமகனோ இல்லாத சமயத்தில் நான் மாட்டிக் கொண்டால் பாட்டிக்குப் படு சந்தோஷம். பின்னே வேறுயார்தான் அவளது பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கேட்பார்கள்? அவள் பேசுவதில் பாதி அனேகமாய் எனக்குப் புரிவதில்லை. இதில் யாராவது கேட்டுப்பொய் மருமகளிடம் சொல்லிவிட்டால் என்று கூடுமானவரை ரகசியம்

போலவே பேசுவாள். ஆனால் தேவையான அனைத்து இடங்களிலும் தலையாட்டி வைப்பேன். கேட்பதற்கு ஒரு ஆள் இருக்கிறது என்ற சந்தோஷமாவது அவளுக்கு இருக்கட்டுமே.

நாளாக ஆக அவளின் கதையை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. கிராமத்தில் கொடிகட்டி வாழ்ந்தது. எட்டுப் பிள்ளைகள் பிறந்து ‘தங்காமல்’ ஒன்பதாவது மகனாய் முருகேசு பிறப்பெடுத்தது. அப்புறமாய் ‘ஒங்க தாத்தா’ இறந்து போனது, தனியாளாய் இருந்து உழைத்து ‘முருகேசுவைப்’ படிக்க வைத்தது... காலேஜைத் தாண்டி படிக்க வைத்து ஆளாக்கி கல்யாணம் ஆகி... ஊஹம் என்ன பண்ணி என்ன ஆச்ச...வந்தவ கொடியைப் புடிச்சட்டா... நம்ம கத தெருவில் கிடக்கு’ பாட்டியின் கண்களில் நீர் தளும்பும். நைந்து போன முந்தானையால் அவசரமாய்த் துடைத்துக் கொள்வாள்.

‘கண்ணப் பாருப்பா...பூ படர்ந்திருக்கு ஆபரேஷன் பண்ணினும்னு சொன்னோ நீயா போயிக்கறும்பா’ என்று கண்ணைக் காட்டுவாள். இப்படி தினம் ஒரு கதை இருக்கும்.

தண்ணீர் கொதித்து விட்டது. பதமாய் நிரவிக்கொண்டு போய்க் கொடுத்தேன்.

‘நல்லா இருக்கணும்பா’, என்றவாறு இருகரம் நீட்டி வாங்கிக் கொண்டாள். முந்தானை முடிச்சை அவிழ்த்து ஏதோ ஒரு மாத்திரையை தொண்டைக் குழிக்குள் வைத்து தண்ணீர் ஊற்றினாள். மடக்கென்று மாத்திரை

உள்ளே இறங்கியது. இருமலுக்கோ?

‘‘சிரப் ஏதும் கொடுக்கலையா பாட்டி?’’

அவள் பதில் சொல்வதற்குள் அவள் வீட்டு வெளி விளக்கு பளிச்சென்று கண் விழித்தது. பாட்டி மிரண்டு போனாள்.

‘‘நா’ வாரம்பா...’’ குடுகுடுவென்று படுக்கைக்கு ஓடிச் செல்ல எத்தனிக்கும் போது கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒற்றைக் கதவு கொடுத்த இடைவெளியில் சற்றே சிரமப்பட்டு மருமகள் வெளியே வந்தாள். ‘‘எத்தனை நாளா நடக்குது இது...?’’

ஏதோ இருளில் ஒதுங்கிய வர்களைப் பிடித்து விட்ட எக்காளம் குரலில் இருந்தது.

நான் மௌனமாக நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தேன். பாட்டியின் பாடுதான் பரிதாபமாக இருந்தது.

‘‘சரிசரி காலையில் பேசிக் கிறன்’’ மறுபடியும் கதவுகளைத் தொந்தரவுபடுத்திய படி அவள் சதவுக்குப்பின் மறைந்தாள். விளக்கு அணைந்தது. பாட்டியின் இருமல் சப்தம் மட்டும் அவ்வப்போது கேட்டது.

காலையில் மனைவி எழுப்பினாள். கண்ணிச்சலோடு எழுந்தேன். உடம்பின் மூட்டுகள் இன்னமும் கொஞ்சம் தூங்கு என்று வற்புறுத்தின.

‘‘அட வீட்டுக்காரர் கூப்பிடு ரார்னா’’. அவள் குரலின் அவசரம் என்னை உலகத்துக்குக் கொண்டு வந்தது. யுங்கியை சரியாகக் கட்டியபடி கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

“ராத்திரியெல்லாம் வெளக்கைப் போட்டுகிட்டு அப்படியென்ன படிச்சிங்களோ?” எகத்தாளமாகக் கேட்டார்.

வீட்டுக்காரரின் தொழில் காண்ட்ராக்ட். நிறைய செல்வாக்கு. இரண்டு கலர் கரை போட்ட வேஷ்டி கட்டியிருப்பார். புல்லட் தடதடக்க வருவார் போவார். ஆளுங்கட்சி மேடைகளில் தாய்-தமிழ்-உயிர்-மயிர் போன்ற பதங்களைப் பயன்படுத்தி கர்ஜிப்பார். எப்பவும் ஒரு அரசியல்வாதி போன்ற தோரணையில்லாதான் இருப்பார்.

இன்றும் அப்படித்தான் இருந்தார்.

“என்ன சார்? காதிலை விழலயா?”

“...ம் என்ன கேட்டங்க?”

“ராத்திரி முழுக்க வெளக்கப் போட்டுகிட்டு என்ன படிச்சிங்களனு கேட்டன்” வார்த்தைக்கு வார்த்தை இடைவெளி கொடுத்து அழுத்தம் திருத்தமாகக் கேட்டார்.

“கல்ட்கரல் ஹெரிட் டேஜ்” என்றேன்.

“ந்தா, இந்தக் கொழுப்புத்தானே வேலாங்கிறது. ராத்திரி பத்து மணிக்கு மேல வெளக்கு எரியக் கூடாது. என்ன புரியுதா?”

இவன் சொல்ல வந்தது இதுவல்ல; எனக்குப் புரிந்தது.

“கரெண்ட்பில்லை நான் கட்டறேன். வெளக்கை எப்ப அணைக்கிறதுன்னு எனக்குத் தெரியும்.”

வீட்டுக்கார அம்மாள் வெளியே வந்து புருஷனின் காதி ஓரே கிசுகிசுத்தாள். நான் தொடர்ந்தேன்.

“சொல்ல வந்ததை நேரா சொல்லுங்களேன். உங்கம்மா இருமிச் செத்தாலும் நான் சுடுதண்ணி வச்சுத்தரக் கூடாது அவ்வளவுதானே...”

வீட்டுக்கார அம்மாள் ஒரு அடி வைத்துமுன்னே வந்தாள் “இந்தாப்பா ராத்திரி முழுக்க சிகரெட்டுப் பொகைய சாமி மரத்துக்கிட்ட வச்சு ஊதுவ...நான் பார்த்துகிட்டு இருக்கணுமா?”

“செத்தோரி” காறி உமிழ்ந்தேன். உமிழ்ந்த இடத்தில் அந்த சாமி மரம் இருந்தது. “வயசான கெழுவியக் கொன்னுகிட்டு சாமி என்ன மசுருக்கு கேக்குது?”

மனசுக்குள் அம்மா வந்து ‘டேய் நொட்டாரம் பேசாதேடா’ என்றாள். கேட்கும் நிலையில் நானில்லை.

தலையை உதறிக் கொண்டுடன். கண்கள் இன்னும் கொஞ்சம் எரிந்தன. வீட்டுக்காரன் கொஞ்சம் மிரண்டு தான் போய்விட்டான் போலும்.

“டேய் என்னப் பத்தி ஓனக்குத் தெரியாது...” குரலில் அவ்வளவு தோரணையில்லை.

“மயிரப் புடுங்குவ இந்தா” ஒரு கொத்து முடியை பிடித்து உயர்த்திக் காட்டினேன்.

வீட்டுக்கார அம்மாள் குறுக்கிட்டாள். ‘என்னங்க யாரு கூட பேசறதுன்னு ஒரு வரமுற இல்ல. இந்தாப்பா ஓனக்கும் வேண்டாம் எனக்கும் வேண்டாம். அட்வான்சத் திரும்பத் தர்ரோம் ஓடனகாலி பண்ணிக்க’

புருஷனை தள்ளிக்கொண்டு அவள் உள்ளே சென்றாள்.

பிரச்சினைகளைச் சேகரி.

பேசு.

பேசு.

குழுக்

குழுவாய்ப்

பேசு.

முரண்

படு.

மோது

எதிரிகள்

நெருக்க

நெருக்க

இயக்கம்

செய்.

அறிவுமதி.

பாட்டி செயலற்ற பிண்டம் போல வாசலில் உட்கார்ந்து கிடந்தாள்.

கதவு படார் என்று மூடப்பட்டது.

முகத்தை துடைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தேன். ஆயிற்று மறுபடியும் கலகம். இனி...யோசித்தவாறு தரையில் அமர்ந்தேன். என்ன நினைப்பாள் என் மனைவி. இவனைக் கட்டிக் கொண்டு இழுவாய்ப் போயிற்று என்று?

“என்னங்க காபி” அவள் தான் காபியை நீட்டினாள். “அடுத்த வீட்டைப் பார்க்கும் போதாவது மனுஷங்க இருக்கிற இடமாப் பாருங்க” என்றாள்.

“உனக்கு ஒன்றும் கோபமில்லையே”

மண்டியிட்டு அமர்ந்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

எனக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருந்தது.

○

காற்று அதிர்ந்து நடுங்கியது; வானத்தில் வெறி கொண்டு சுழன்றுப் பறந்து வந்த பகை விமானங்களிலிருந்து குண்டுகள் சீறி விழுந்தன; வீடுகளை தூள் தூளாக சிதறடித்தன; மரங்களைப் பிய்த்துப் போட்டன; எல்லாவற்றையும் குண்டுச் சிதறல்கள் பாய்ந்து தகர்த்தன. மூண்டெரியும் நெருப்பொளியில் மரணத்தையும், சர்வநாசத்தையும் கண்டு களிப்படைந்த பின்னரே விமானங்கள் அந்தக் கிராமத்தின் வானத்தைப் பிரிந்துச் சென்றன.

ரசத் - அபு - சவார்

முதாதையரின் எலும்புகள்

ஹெர்பன் அடிவாரத்திலிருந்த பெரும் பாலான கிராமங்கள் முறியடிக்கப்பட்டு விட்டன; அவற்றில் வசித்தவர்கள் அகதிகளாய் பார்டான் கிராமத்திற்குப்போய் சேர்ந்தார்கள். மற்ற சில கிராமங்கள் இன்னமும் தாக்குப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன.

மக்கள் உணவை பகிர்ந்து உண்டார்கள்; உறைவிடங்களை பகிர்ந்து தங்கினார்கள்; பார்டானில் காப்பரண்களை அமைத்து நூற்றுக் கணக்கானோர் ஆயுதமேந்தி காவல் வேலையிலிருந்தார்கள். அவர்கள் சாவுக்கு அஞ்சாமல் போராடினார்கள். தீவிர எதிர்த்தாக்குதல்போரை நடத்தினார்கள். என்றாலும் 'பறிக்கப்பட்ட' கிராமங்களில் திரும்பவும் கால்கொள்ள அவர்களால் முடியவில்லை.

காற்று அதிர்ந்து நடுங்கியது; வானத்தில் வெறிகொண்டு சுழன்றுப் பறந்து வந்த பகை விமானங்களிலிருந்து குண்டுகள் சீறிவிழுந்தன. வீடுகளை தூள் தூளாக சிதறடித்தன; மரங்களைப் பிய்த்துப் போட்டன; எல்லாவற்றையும் குண்டுச் சிதறல்கள் பாய்ந்து தகர்த்தன. மூண்டெரியும் நெருப்பொளியில் மரணத்தையும், சர்வநாசத்தையும் கண்டு களிப்படைந்த பின்னரே விமானங்கள் அந்தக் கிராமத்தின் வானத்தைப் பிரிந்துச் சென்றன.

ஆயினும் பார்டான், எதிர்த்தாக்குதலை விடாது தொடர்ந்தது. காவல் போராளிகள் காப்பகங்களைத் தோண்டி அந்தப் பள்ளங்களை இணைந்து பதுங்கியிருந்தார்கள். அவ்வப்போது கிராமத்தின் மீது பாயவரும்

கவச வாகனங்களை, திடீரென துள்ளியெழுந்துத் தாக்கி, எதிரிகளை நிலைகுலையச் செய்தார்கள்.

தாக்குதல் முயற்சி பின்னடைந்து எதிரிகளின் கவச வாகனங்கள் நீங்கிய பின், கிராமத்தில் அன்றைய இரவு முழுதும் சாவு பயம் விரவிய பயங்கர மௌனம் நிலவியது.

அரண்மேடுகளுக்கு அப்பாலிருந்த எதிரிப் படைகளின் சினம் மேலும் பொங்கியது. அவர்கள் அடுத்த நாளின் காலைப் புலரலோடு பார்டானுக்கு வந்தார்கள். கிராமக் காப்பரண்களை பிளந்து ஊடுருவி ரத்தவெறிகொண்டு தாக்கினார்கள். பதுங்கு குழிகளை பலருக்கு சவக்குழிகளானது. சுட்டும், கோடரியால் வெட்டியும் ஏராளமானோரை சாகடித்தார்கள். அவர்களது டாங்கிகளின் பூதக் கால்கள் பிணங்களையும் நசுக்கி தடம்பதித்துச் சென்றன.

ரத்த பயங்கரமிக்க ஆக்கிரமிப்புக் கும்பல் மகுதியையும், கிராமச் சதுக்கத்தையும் பெரும்பாலும் கைப்பற்றி விட்டது. என்றாலும் இந்த ஜீவமரணப் போராட்டத்தில் காவல் போராளிகள் தொடர்ந்து போராடினார்கள்.

அப்போது, கிழவர் மர்சித் அலயான் தன் கனத்த சரீரத்தோடும், மயிர் அடர்ந்த தாடியோடும் வெளிவந்தார். தாளாத துக்கத்தால் அழுந்தி அவர் தலை தாழ்ந்திருந்தது. முகம் திண்மை பெற்று இறுகியிருந்தது. உறங்கும் நேரத்தில் கொசுக்களை விரட்டுவதைப் போல் அவர் தன் கைத்தடியை அங்குமிங்கும் சுழற்றி காற்றை கோதியவாறே வந்து நின்ற கர்ஜித்தார்:

□ பாலஸ்தீனியர் அகதிகளானதின் தொடர் விளைவாய் □
அகதிகள் பாலஸ்தீனியர்கள் ஆகிறார்கள்.

“இளைஞர்களே, இன்று நமக்கு சாவுதான் உன்னதமானது; வதைபடுவதைக் காட்டிலும் சாவோம்; நம் மூதாதையரின் எலும்பு கூடு சளுக்கப்பால் புதிய வாழ்விற்காக போராடி சாவோம்”

மக்கள் போராடிகளின் வீரஞ்செறிந்த எதிர்த் தாக்குதலுக்கு ஈடுதந்து நிற்கத் திணறி நில ஆக்ரமிப்புக் காதகர்கள் மலையடிவாரங்களை நோக்கி சிதறியோடினர். மக்கள் அவரவர்க் குரிய சடலங்களை அடையாளம் கண்டு, அவற்றை பெரிதாய் வாய்ப் பிளந்து கிடந்த இடுகாட்டில் தம் மூதாதையரின் எலும்பு களுடன் சேர்த்து புதைத்தனர்.

பிறகு அவர்கள் ‘சூழ்நிலை’யின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் நெஞ்சம் செலுத்தி விவாதித் தார்கள்; நிலைமையின் பாதக அம்சங்களை ஆராய்ந்தார்கள். முடிவில், பெண்களும், குழந்தைகளும் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறு வது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

சோகம் தொற்றிய முகங்களுடன் பெண்கள் குழந்தைகளையும், சிறிய துணிமூட்டைகளை சுமந்தவாறு இருள் அடர்ந்த அந்த இரவில் பார்டான் கிராமத்திலிருந்து புகலிடம் தேடி நகர்ந்தனர். அவர்கள் புழுதியும் புதர்களும் நிறைந்த சாலை வழியே ‘பெய்ட் ஜிப்ரான்’ கிராமத்தை நோக்கி சென்றார்கள். தத்தம் கணவர்களையும், போர் அரங்கில் அவர்களோடு இடம்பெறும் மரணத்தையும், விட்டுச் செல்லும் வீடுகளையும், எண்ணிக் கலங்கி, ‘சொந்த மண்ணில் குடும்பமாய் ஒன்றிணையும்’ நினைவு நெஞ்சில் ஊடாட, அந்தப் பெண்கள் மௌனமாய் நடந்தார்கள். பெய்ட் ஜிப்ரானை அடைவதற்குள் எதிரிகள் குறுக்கிடுவார்களோ என்ற அச்சத்தால் திகில் நிறைந்து தயங்கி தயங்கி சென்றார்கள்.

மறுநாள் காலை காது செவிடுபடும் வெடி முழக்கங்களோடு விடிந்தது; எங்கும் ஒலிக் குழப்பம்; சண்டை விமானங்களின் குண்டுமாரி வீடுகளின் கூரையை சிதறடித்துக் கொண்டு சுவர்களே ஊடுருவின. தோட்டங்கள் தீயில் கருகின. கிராமத்தைச் சுற்றிலுமிருந்த மரங்கள் வேரடி மண்ணோடு வீழ்த்தப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. குண்டுகள் விழுந்து புகைத் தூண்களும், நெருப்பு ஜ்வாலைகளும் எழும்பின. தரை அதிர்ந்தது.

கிழவர் மர்சித் அலயான் தனது வழக்க மான பிரார்த்தனைகளை முடித்தப் பின்னும் கைகளை அகல விரித்து வேறு சில வேண்டுகல் களை முணுமுணுத்தவாறே வந்தார். சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்திய பிறகு,

“ஓ, கடவுளே! இது நரகம்; இது சாவின் ஸ்தலம்; நெருப்பின் உலகம்; பிரிவின் பூமி” என்று இரைந்தார்.

தொடர்ந்து செவிப்பறை கிழியும் படி கேட்கும் போர் ஓசைகளும், சாவுக் கூச்சல் களும் அவர் மனத்தை குதறி புண்படுத்தின. ஆத்திரம் முகத்தில் பொங்கி வழிந்தது, குரல் வறண்டது. ‘கடவுளே, நீ இறந்து விட்டாய்’ என்று முன்கிரார்.

பிறகு பெருமூச்செறிந்து குண்டுமாரியால் அழிந்த மரங்களையும், தாக்குதலுக்குத் தப்பித்த மரங்களையும், அவற்றின் அடியில் கறுத்துக்கிடக்கும் நிழற் கிளைகளையும் கவலை நிலவும் கண்களால் பார்த்தவாறே உலவிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது யாரோ தன்னை நோக்கி ஓடி வருவதைக் கண்டதும் நின்றார். மரக்கிளை களினூடாக அவரது மகன் ‘முகமத்’ தலை தெறிக்க தன் துப்பாக்கியை ஏந்தியவாறே ஓடி வந்தான். அருகில் வந்தடைந்ததும், தனது தந்தையின் கண்களை நோக்கி உடல் பதற பதற சொன்னான்.

“இனி அவ்வளவுதான்; நம்பிக்கைக்கு இடமே இல்லை அப்பா. எவ்வளவு சீக்கிரமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டும். கிளம்புங்கள்”

இதைக் கேட்டதும் கிழவரின் முகம் ஆச்சரியத்தால் சுளித்தது. பிறகு கோபமும் ஏளனமும் தீப்பொறிகளாய் தெறிக்க, “வெளியேற வேண்டுமா? எங்கே? தாய் நிலத்தை விட்டு எங்கே போவதாம்! நமது மூதாதையரின் எலும்புகளைப் பிரிந்து எங்கே செல்வதாம்! சொல் முகமத். இந்தக் கிழ வயதில் நான் வதைப்பட்டு சாவதையா நீ விரும்புகிறாய்?” என்று எரிந்து விழுந்தார்.

ஆனால் மனத்தில் எந்த அசைவுமின்றி முகமத் தன் தந்தையோடு வாதத்திலிறந் தினான்—“முடிந்த வரை நாங்கள் போராடி னோம். அப்பா, கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பாருங் கள். அவர்களிடம் போர்விமானங்களும் நவீன டாங்கிகளும் இருக்கின்றன. எங்களிடம் இருப் பவை துப்பாக்கி மட்டுமே. ஆனால் தேவை யான துப்பாக்கிகள் கூட சேமிப்பில் இல்லை. இந்த நிலையில் அவர்களை விரட்டியடிப்பது நடக்கிற காரியமா?”

மகனின் கோழை ஆத்மாவை அறிந்து கிழவர் மனங்கசந்தார். “நீ என்ன, எல்லாம்

முடிந்து விட்டதாகவா சொல்கிறாய். இல்லை யப்பா இல்லை. ஒரு சமயம் 'ஷேக் இன்ஜெத் தின்' அவரது சீடர்களுக்கு 'மனிதனின் இற என்று அறிவுறுத்தினார். நான் மனிதனின்' சாவேனே ஓழிய உன்னை வரப்போவ தில்லை நீ போகலாம்'' எனச் சொல்லி முகத்தை திருப்பிக் கொண்டார்.

பிறகு சட்டென்று சுழன்று திரும்பி "உன் துப்பாக்கியை கொடுத்துவிட்டுச் செல்; இனி அது உனக்குத் தேவைப்படாது" என்று ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் கட்டளையிட்டார்.

தந்தையின் முகத்தில் வீசிய கோபக் கனலின் குடுதாளாமல், முகமத் "ஆனால்... ஆனால் அப்பா..." என ஏதோ சொல்ல முயன்று நாவெழாமல் மெளனமாய் நின்றான்.

கிழவர் மறுபடியும் கத்தினார்: "கொடு என்றால் அதை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செல் என்று அர்த்தம்". முகமத் அவனது வாழ் நாளில் என்றுமே பார்த்திராத புதியதோற் றத்தில் தன் தந்தையை கண்டான். அவரது கோபமும் அவனை அச்சுறுத்தியது. துப்பாக்கி யைத் தந்துவிட்டு தலைகுனிந்து நின்றான். செல்லும் முன் அன்பை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு தந்தையின் கண்ணத்தில் முத்தமிட்டு பிரிய விரும்பினான். ஆனால் அவரோ, "போ, போய்த்தொலை; கோழைப் பதரே, என் கண்முன் நிற்காதே" என்று தனது முழு பலத்தையும் செலுத்தி அவனது நெஞ்சை நெக்கித் தள்ளினார்.

அடுத்து வந்த சில நாட்களில் ஏராளமான கிராமங்கள் எதிர்ப்பில் பின்வாங்கி வீழ்ந்தன. உணவுப் பொருள்களை சேகரிக்கவும், படுக்கை விரிப்புகளை எடுத்து வரவும் மக்களில் பலர் அவரவர் கிராமங்களுக்குச் சென்றார்கள். முகமத்தும் தனது பார்டான கிராமம் நோக்கி புதர்கள் சிலிர்த்திருக்கும் சரிவுப்பாதை வழியே சென்றான். முட்களில் பதிந்துச்சென்ற அவன் பாதங்களில் ரணம் வழிந்தோடி வலியெடுத்தது. ஆனாலும் 'தந்தையை காணும் ஆவல் மிக்க உறுதியோடு அவனது நடை முன்னேறியது. அவன் மனக்குரலின் ஒவ்வொரு ஒலித் துளியும் 'அப்பா... அப்பா' என்று முணுமுணுத்தது.

பார்டானை அடைந்ததும், மரங்களில் சரிந்து, சுவர்களை தாண்டி, வேலிகளை மீறி அவன் ஓடினான். தந்தை வசித்த தோட்டத்தில் ஆவல்வெறிததும்பும் கண்களால் அவரைத் தேடினான். வானமும், சுற்றியிருந்த மரங்களும் கதி கலங்கி அதிருமளவிற்கு 'அப்பா... அப்பா' எனக் கூக்குரலிட்டான். பதிவாக அவன் குரலின் எதிரொலிப்பே எழுந்தது.

தாழ்ந்து படர்ந்திருக்கும் மரக்கிளைகளுக்கு கிடையில் எச்சரிக்கையுடன் தலையை முன்

தள்ளி பாய்ந்துச் சென்று தேடினான். கிளைகளாடர்ந்த ஒரு ஆவில் மரத்தருகே வந்தபோது அவன் அதிர்ந்துப் போனான்.

அந்த மரத்தின் நிழலில் கிழவர் மர்சித் அவயான் கிடந்தார். அவரருகில் துப்பாக்கி கிடந்தது. உடைந்த வெடிமருந்துப் பெட்டிகளின் சிதிலங்கள் அவரைச் சுற்றிலுமிருந்தன.

முகமத் அவரது உடலை மெல்ல நகர்த்தினான். மண்ணுக்குள்ளிருந்து வெளியிழுப்பதைப் போன்ற உணர்வை தரும்படிக்கு உடல் கனத்துப் போயிருந்தது. தாடியமிர் மண்ணை இணைந்து வேர் விட்டிருந்ததைப் போல் தோற்றமளித்தது. உறைந்த குருதியின் தடங்கள் அவர் கன்னங்களிலும், நெற்றியிலும்; தாடியோரங்களிலும், மண்ணிலும் கருஞ்சிவப்பாய் கிளைபிரிந்து கோரக் காட்சி தந்தது. விழித்திருந்த அவரது வலக்கண்ணில் ரத்தம் நிரம்பி உறைந்திருந்தது.

துப்பாக்கி ரவை பாய்ந்துச் சென்ற துளையை அவர் நெற்றியில் கண்டதும் முகமத்துக்கத்தால் நொய்ந்துப் போனான். அவரது சுவக் கன்னங்களில் முத்தம் பதித்து கதறி அழ ஆரம்பித்தான். பிரபஞ்சத்தின் அனைத்து நெஞ்சையும் பிசையும் வண்ணம் கனத்த நிசப்தச் சூழலில் அவனின் அழகுரல் எழுந்தொலித்தது.

அழுகை நின்றபோது அவன் கண்கள் புதியதொரு உறுதி பூண்டு ஜொலித்தன. தனது மேலங்கியால் தந்தையின் உடலைப் போர்த்தி முதுகில் சுமந்துச் சென்றான். சுமை தாளாமல் அவன் கால்கள் வழி முழுதும் மண்ணில் இழுபட்டுச் சென்றன. இடுகாட்டின் வாசலருகே வந்ததும் உடலை கீழே கிடத்தினான். அகன்று கிடந்த இடுகாட்டின் வாயை முடியிருந்த பெரும்பாறையை நகர்த்தியப்பின் மறுபடியும் தன் முதிய தந்தையைச் சுமந்துச் சென்றான். அவரை அவரது முதாதையரின் எலும்புகள் நிறைந்த அந்த இடுகாட்டின் தனியா பசி கொண்ட பெருத்த வயிற்றில் திணித்தான். வெளிவந்து பழையபடியே பாறையால் இடுகாட்டின் வாயை அடைத்து விட்டு, கைகளை அகல விரித்து பாராயணம் செய்திருந்த புனிதக்குரானின் முதல் அத்தியாயத்தை உரத்து ஓதினான்.

பிறகு தோட்டத்திற்குச் சென்றான்; அங்கே ஆவில் மரத்தடியில் ஒரு வீரனின் கைவசப்படுவதற்காய் தவமிருந்த, துப்பாக்கியை, இறக்கும்வேளையில் கிழவர் மர்சித் ஏந்தியிருந்த அந்தத் துப்பாக்கியை நோக்கி முகமத் தலை பணிந்தான். துப்பாக்கியை கைகொண்டான். எழுந்து மரங்களாடர்ந்த பாதை வழியே மாலைச் சூரியனைப்போல் விரைவாய்ச் சென்று மறைந்தான்.

தமிழில் : ஜே. சாந்தாராம்.

கதாசிரியர் விஜயன்
கரோட் எழுத்
தாளர், பத்திரிகை
யாளர் திரைப்படக்
கதை வசனகர்த்தா,
இயக்குனர் எனப்
பல்வேறு துறை
யிலும் இயங்குபவர்.
காலஞ் சென்ற பிர
பல டைரக்டர்
“செம்மீன்” புகழ்
ராமு கார்யாட்டின்
உதவி யாளராகப்
பணியாற்றியவர்.

கண்ணிருந்தும்... விஜயன் கரோட்

அவன் அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டை அடைந்த பொழுது வியர்த்துக் கொட்டியிருந்தான்.

ஊர்திக்குள் அமரவோ காலூன்றி நிற்கவோ இடம் கிடைக்கவில்லை. ஏதோ ஒரு கிராமத்திலிருந்து வடபழனி முருகன் கோவிலுக்கு வந்து திருமணம் நடத்தித் திரும்பிச் செல்லும் ஒரு கும்பல் ஊர்திக்குள் தங்களைத் திணித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் களுக்கிடையில் நெருக்கியும் தள்ளியும் ஒருவாறு நின்று கொண்டிருந்தான்.

திருமணத்திற்கு புத்தாடை களும் புதுப்பூக்களும் அணிந்து தான் எல்லோரும் வந்திருந்தனர். ஆனால் வியர்வையால் ஈரமான அவர்களுடைய உடலில் இருந்தும், மலிவான கூந்தல் தைலம் தடவிய தலை முடியில் இருந்தும் எழுந்த வாடை மூக்கில் நுழைந்து மனதைக் குமட்டியது. அதை

நினைத்தாலே அவளுக்கு வந்தி வரும் போலிருந்தது.

கைப்பையை மேசை மீது வைத்து விட்டு கை கால்கள், முகம், கழுத்து ஆகிய வற்றைக் கழுவி படுக்கையறையில் நுழைந்து சன்னலைத் திறந்து போட்டாள். சேலையை அவிழ்த்து கொடியில் வீசினாள். ஜாக்கெட்டைக் கழற்றி சேலையின் மீது போட்டாள். பிராவின் கொக்கியைக் கழற்ற முயன்றபோது சன்னல் திரை காற்றில் பறந்து மேலெழுந்தது.

அவளுடைய கண்கள் பறந்து விலகிய சன்னல் திரையினூடே எதிர்த்திசையைப் பார்த்தன.

எதிர் வீட்டின் திறந்து கிடந்த சன்னலில் பின்னாலிருந்து ஒருவர் கண்களால் தன்னுடைய மேனியழகை மேய்ந்து கொண்டிருப்பதைப் போல் உணர்ந்தான்...

காலையில் அவன் அலுவலகத்திற்குச் செல்லும் வரை அந்த வீடு பூட்டித்தான் கிடந்தது. ஒரு மாதமாக யாரும் குடித்தனம் வராமல் காலியாக இருந்தது. ‘ஆடி’ மாதத்தில் யாரும் புதுக் குடித்தனம் போகமாட்டார்கள். ஆவணி பூச்சு குடி வந்த பிறகு வந்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. அவர் யாராக இருப்பார்? என்ன வேலை பார்க்கிறாரோ?

முன்னர் அங்கு குடியிருந்தவர்கள். ஒரு ‘மடம்’ நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘பஜனைக்காக’ இரவு பகல் பாராது பலர் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தனர். ரிக்ஷாக்காரர்களும், டாக்சிக்காரர்களும் சதா ‘ரகளை’ செய்து கொண்டிருப்பார்கள். தொல்லை பொறுக்காமல் அவளுடைய கணவன் தெரிந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரிடம் தொடர்பு கொண்டார்.

“எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரிலேயே நடைபெறுகிறது சார்.

இரவும், பகலும் ஒரே தொல்லை...''

புகார் செய்யப்பட்ட அன்றே 'பஜனை மடம்' நடத்திய நூலைந்து பெண்கள் வெற்றிலைப்பாக்கு மென்று கிவந்த உதடுகளும், இரத்தம் குன்றி உள்வாங்கிய கண்களுமாக டாக்சியில் ஏறி இடம் பெயர்ந்தனர்.

இப்போது வந்திருப்பவர்களும் அத்தகையவர்களாக இருப்பார்களா? அல்லது யாரேனும் 'பேச்சலர்ஸ்' களா?

அவள் தனக்குள் முணுமுணுத்தாள்.

“யாராயிருந்தால் என்ன? பிறருக்கு தொல்லை கொடுக்க வேண்டுமா, என்ன? கண் கொத்திப் பாம்பு போல வெறித்துப் பார்க்க வேண்டுமா? சீ, அசிங்கம் பிடித்த ஆசாமி...”

அவள் சன்னலில் பக்கத்திலிருந்து நகர்ந்து உடைமாற்றிக் கொண்டாள், வெளியே வருவதற்குள் மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்தாள். ஆம், ஆசாமி அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான் காமம் பற்றியெரியும் அதே கண்களுடன்...

கணவர் வர ஏழு மணியாகும். தண்ணீர் தெளிக்க வேண்டும். செடிகளுக்கு நீர் பாய்ச்ச வேண்டும்.

எப்படி வாசலுக்கு வருவது? அந்த ஆசாமியின் வெறி பிடித்த கண்களிலிருந்து காமக் கண்கள் பாய்ந்து வருமே...!

வரட்டும்; கணவர் வரட்டும் 'பஜனைமடம்' நடத்தியவர்களை விரட்டியதுபோல் இவர்களையும் விரட்ட வேண்டும்.

பெண்களையே பார்க்காததைப் போன்ற பார்வை!

வீட்டைப் பெருக்கி ஸ்டவ் பற்றவைத்து அலுமினியப் பாத்திரத்தில் தண்ணீரை நிரப்பினான். மீண்டும் ஒரு முறை படுக்கையறையில் நுழைந்து அந்த ஆசாமி நிற்கிறாரா, என்று பார்த்தான். கடவுளே அவன் அங்கேயே தான் நின்று கொண்டிருக்கிறான். அசையவில்லை. அதே பார்வை! வெட்கம் கெட்டவன்... இவ்வளவு வயதாகியும், சீ...''

அவள் அந்தப் பக்கம் பார்க்காமலேயே வாசலைப் பெருக்கி தண்ணீர் தெளித்தாள். ரோஜாவையும், முல்லையையும் நனைத்தாள். படகந்தேறிய கொடிகளுக்கும் இலைகளுக்கும் நீர் தெளிக்க வேண்டும். முகத்தை நிமிர்த்தாமல் அது சாத்தியப்படாது. மணி பிளான்ட் எதிர் வீட்டை நோக்கி இருக்கிறது. என்ன செய்வது? கப்பில் தண்ணீரை எடுத்து தலை நிமிர்ந்தாள். கண்கள் அவனையறியாமல் எதிர் வீட்டு சன்னல் பக்கம் ஏறிட்டது. நல்ல வேளை ஆசாமி அங்கு தென்படவில்லை. சூன்யமான சன்னல் கம்பிகள் மட்டும் காட்சியளித்தன:

மணி பிளாண்டின் தண்டுக்கும் இலைகளுக்கும் நீர் தெளிப்பதற்கிடையே அவளுடைய பார்வை எதிர் வீட்டின் மலர்க்கத் திறந்த வாயிற் கதவின் மீது விழுந்தது.

அவள் திடுக்கிட்டாள்.

இதோ, அந்த ஆசாமி வளைந்த கைப்பிடி போட்ட ஒரு கம்புடன் வாயிற் கதவருகிலிருந்து தரையில் தட்டித் தட்டித் தடவியவாறு

புரட்சியை விரும்பு.

சிறைகளில் நிரம்பு.

வாழ்க்கையை மலர்த்த மரணமே சூரியன்.

—அறிவுமதி.

வெளியே வந்து கொண்டிருக்கிறார். பயந்து போய் ஒரு பெண் பின் பக்கத்திலிருந்து ஓடி வந்து கம்பைப் பற்றி ஆசாமியை நிற்கச் செய்கிறாள்.

“நான் வருவதற்குள் என்ன அவசரம்?” அவளுடைய குரலில் துயரமும் அச்சமும் கலந்த ஒரு நடுக்கம் தொனித்தது.

“நாம் புதுசாகக் குடித் தனம் வந்திருக்கிறோம். இனிமேல்தான் ஒவ்வொரு இடமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்குள் இப்படித் தனியாக வெளியேற வேண்டுமா என்ன? நான் வந்த பிறகு போனால் போதுமல்லவா?”

“டாக்டரிடம் ஆறுமணிக் குள் போகவேண்டுமே இப்ப மணி என்ன?”

அந்தப் பெண், ஆசாமியின் கையைப் பிடித்துத் தன்னுடைய தோளில் வைத்துக் கொண்டாள். ஆசாமி கம்பை வலது கையிலிருந்து இடது கைக்கு மாற்றி பெண்ணின் நடை வேகத்திற்கு ஒப்ப சுவடுகளை எடுத்து வைத்தார்.

அவள், அவர்கள் செல்வதையே உற்று நோக்கி வியந்து நின்றாள். ○

□ வரலாறு □ பகத்சிங் சுகதேவுக்குக் எழுதிய கடிதம் □

□

‘தற்கொலை கோழைத்தனம்’

—பகத்சிங்

‘தற்கொலை கடுங்கொடிய குற்றம்’ என்று நீ முன்பு கொண்டிருந்த கருத்தே இன்றும் என் கருத்தாக உள்ளது. ஆம்; முழுமையான கோழைத்தனத்தின் செயலே தற்கொலை; இது வீரஞ்செறிந்த புரட்சியாளர்களுக்கு இசைவானதல்ல.

□

[வழக்கு விசாரணை முடிந்துவிட்டது; எந்த நாளிலும் தீர்ப்பு அளிக்கப்படலாம். சுகதேவ் தனக்கு ‘நாடு கடத்தல் தண்டனை’ கிடைக்குமென எதிர்பார்க்கிறான். மேலும் 20 வருடங்கள் சிறையில் கழிக்க அவனுக்கு இசைவில்லை. குற்றவாளியென தீர்ப்பளிக்கப்பட்டால் தான் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போவதாய் அவன் பகத்சிங்கிற்கு கடிதம் மூலம் அறிவிக்கிறான். விடுதலை அல்லது மரணம் இதுவே அவன் நிலைப்பாடு. இடையில் வேறு கருத்திற்கு இடமில்லை. ஆனால் சுகதேவின் முடிவை அறிந்து பகத்சிங் கொண்ட அக எதிரியக்கம் வலுவானது. செயலாற்றுதல், துன்புறுதல், போராட்ட நோக்கங்களுக்காக வாழ்தல்—இவையே பகத்சிங்கின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. அவர் “கஷ்டங்களிலிருந்து தப்பித்தல் கோழைச் செயல்” என்றார். இந்தக் கடிதம் ஒரு கொள்கைத் தியாகி கொண்டுள்ள திடச்சித்தத்தை நாமறிய வாய்ப்பளிக்கும் மேலுமொரு சாளரமாக திகழ்கிறது.]

அன்புச் சகோதரனே,

நான் உன் கடிதத்தில் ஆழ்ந்து அதைப் பல முறை படித்துவிட்டேன். தற்போது ஏற்பட்டுள்ள ‘குழ்நிலை மாற்றங்கள்’ நம் இருவரையும் வெவ்வேறு விதமாய் பாதித்துள்ளதை நான் உணர்கிறேன். வெளியில் எவையெல்லாம் உன் வெறுப்புக்கு ஆளானதோ அவை இப்போது உனக்கு ‘அவசியமாகி’ விட்டன. இதைப் போலவே எவற்றிற்கெல்லாம் என் பலத்த ஆதரவை அளித்து வந்தேனோ அவையெல்லாம் இனி எனக்கு எவ்வித தனிச்சிறப்பையும் தரப் போவதில்லை.

உதாரணம் சொல்வதானால், முன்னர் நான் சுயநேசிப்பில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இப்போதந்த உணர்வு எந்த

நிலையிலும் என் இதயத்திலோ சிந்தனையிலோ இடங்கொள்ளாமல் முடிவெய்தி விட்டது. வெளியிலிருந்தபோது நீயும் அதை கடுமையாய் எதிர்க்கவே செய்தாய். இன்றோ உன் கருத்துக்களில் முனைப்பான பல மாறுதல்கள் நிகழ்ந்து மூலத் தத்துவத்தின் தீவிரம் குறைந்து போய் அவை சுருங்கிய உன் சுயநேசிப்பின் மீதே குவிந்துள்ளன.

மனித உயிர் வாழ்விற்கு சுயநேசம் பிரதானப் பங்காற்றுவதை அனுபவித்து வருகிறாய். அந்த அனுபவம் குறித்த சந்தோசத்தை நீ கண்டிருக்கிறாய். அப்போதும் ஒருநாள் தற்கொலை பற்றி உன்னிடம் நான் விவாதித்ததை நீ ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். சிலசூழ்நிலைகளில் தற்கொலை அங்கீகரிப்புக்குரியதே என்றேன் நான். ஆனால் நீ என் கருத்தை கோபங்கொண்டு எதிர்த்தாய். விவாதம் நடந்த அந்த நேரமும் இடமும் இப்போது என் நினைவில் ஒளிர்கின்றன. ஒரு மாதம் பொழுதில், ‘சுகன்சுகி குதியா’—வில்நாம் தற்கொலை பற்றி விவாதித்தோம்.

“தற்கொலை கோழைத்தனமான செயல்; எப்போதும் அதை சரியென்று ஏற்க முடியாது; இவ்வகைச் செயல்கள் அச்சந்தரக்கூடியவை; கொடிதிலும் கொடியவை” என்றாய். ஆனால் அன்று பேசியவற்றிற்கு எதிர்முரணான நிலையில் நீயிருப்பதையே இப்போது நான்காண்கிறேன். ‘நெருக்கடி மிக்க சூழ்நிலையில் தற்கொலையே சரியான முடிவு’ என்பதோடன்றி ‘அது தவிர்க்க முடியாதது; கட்டாயத் தேவையுங்கூட’ என்றெல்லாம் சொல்லும் அவல நிலைக்கு வந்துவிட்டாய்.

மாறாக, ‘தற்கொலை கடுங்கொடியக் குற்றம்’ என்று நீ முன்பு கொண்டிருந்த கருத்தே இன்றும் என் கருத்தாக உள்ளது.

ஆம்; முழுமையான கோழைத்தனத்தின் செயலே தற்கொலை; இது வீரஞ்செறிந்த புரட்சியாளர்களுக்கு இசைவானதல்ல; வேறு யாரை அணுகி கேட்டாலுங்கூட தற்கொலைக்கு எந்த ஒரு தனிமனிதனும் நியாயம் கற்பிக்க மாட்டான்.

நாட்டுக்குத் தனியாய் உழைத்தல் எப்படிப்பட்ட சிரமங்களையெல்லாம் ஏற்க வேண்டிய பணி என்பதை அறியத் தவறிய தாய் நீ கூறுகிறாய். உன்னைப் போன்றோர் இப்படிச் சொல்வது உண்மையில் திகைப்பூட்டவே செய்கிறது. ஏனென்றால் பணியாற்றுவதன் வாயிலாய் துன்பங்களையும் தியாகங்களையும் ஏற்றல் என்கிற 'நவஜவான் பாரத்சபா'வின் உயரிய லட்சியத்தை நாம் எவ்வளவு கனவுகளுடன் நேசித்தோம்! உன்னை இயன்ற அளவிற்கு பங்காற்றினாய் என்பதை நான் நம்புகிறேன். அதன் பொருட்டு துன்புற வேண்டிய நேரமே இது. கொண்டு துன்பங்களை ஏற்பதன் மூலம் அனைத்து மக்களையும் நம் இலக்கை நோக்கி வழிநடத்த வேண்டிய தருணமும் இதுவே.

செய்யப்போகும் செயலில் தன்னை ஒப்பு வித்தப் பின்னரே ஒருவன் அச்செயலிட்டுட வேண்டும். அவ்விதமே பாராளுமன்றச் சபையில் நாம் குண்டு வீசினோம். அதன்பின் வரும் விளைவுகளைத்தையும் சகித்தேற்க வேண்டிய நேரமிது. இரக்கத் திற்காய் கெஞ்சி தண்டனையைத் தவிர்க்க நாம் முயன்றிருந்தால் நமது செயல் 'மெத்த சரி'யெனப் புகழப்பட்டிருக்கும் என்ற நினைக்கிறாய்? இல்லை; அவ்வாறு நிகழ்ந்திருப்பின் நம் குறிக்கோள்களுக்கு முற்றிலும் எதிரான விளைவுகளே மக்களிடையே எழுந்திருக்கும். ஆனால் இன்று நம்பெரும் முயற்சி முழு நிறைவான வெற்றியை எய்தியிருக்கிறது.

சிறையிலிருக்கும் வேளையில் நமது கட்சி சார்ந்த அரசியல் கைதிகள் அனைவரும் கடைப்பிடிக்கும் விதிமுறைகள் துயரஞ்செறிந்தவை. எனினும் கட்சி விதிகளை பின்பற்றும் நிலையுறுதிப்பாட்டில் மேலும் மேலும் வலிமை சேர்ப்போம். நாம் நம்புவதைப் போலவே வெகு சீக்கிரமே நாம் சாகப் போகிறோம் என்பதை வெளிப்படையாகவே உனக்கு சொல்லிக்கொள்கிறேன். நமக்கு கட்டாய உணவூட்டும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுவதை எதிர்த்தாலும் சரி; எப்போதும் உணவை மறந்திருந்தாலும் சரி; நாம் எந்த நேரத்திலும் சாகத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

நாம் தற்கொலை செய்து கொள்ள நிர் பந்திக்கப்படுகிறோம் என்று சொல்கிறாய்?

இல்லை; ஒரு உயர்ந்த உன்னத லட்சியத்திற்காக விருப்பத்தோடு வருந்தி செயலாற்றி அதில் தன் வாழ்வையே தியாகம் செய்பவனின் மரணத்தை தற்கொலையென்று சொல்லவே முடியாது. 'யத்திர தாரின்' சாவில் நாம் பொருமை கொண்டிருக்கிறோம். அவரின் மரணம் ஒரு தற்கொலை என்ற நீ சொல்வாய்? இறுதி முத்தாய்ப்பாய் சொல்வதெனில், "துயரங்கள் நமக்கு சலிப்பூட்டும் இன்சுவைக்கனிகளே.

நாடு முழுவதும் ஒரு மாபெரும் இயக்கம் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது லட்சியப் பணியில் நாம் வாகை குடியிருக்கிறோம். போராட்டங்களில் நேரும் மரணம் 'இலட்சிய மரணமே'. ஆகவே, மரணத்தால் புகழெய்துவோம் என்று நம்புகிற நம் தோழர்கள் அனைவரமே தூக்கிலிடும் ஆணை பிறப்பிக்கப்படுகிற நாளுக்காக பொறுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டும். இவ்விதம் நிகழும் மரணமே அழகானதாகும். ஆனால் சில கஷ்டங்களிலிருந்து நீங்க வேண்டி தற்கொலையில் வாழ்வை சட்டென்று முடித்துக் கொள்ளுதல் பயங்கொள்ளிச் செயலே ஆகும். துன்பத் துயரங்களும், இடையூறும் இடைஞ்சல்களுமே ஒரு முழுநிறைவான மனிதனை உருவாக்கும் என்பதை உனக்கு சொல்ல விரும்புகிறேன். நீயோ, நானோ அல்லது நம்மில் யாருமே இதுவரை எவ்விதத் துன்பங்களையும் அனுபவிக்கவில்லை. நமது துயர வாழ்வு இப்போது தான் ஆரம்பித்திருக்கிறது.

ருஷ்ய இலக்கியத்தில் பிரதிபலிக்கும் வாழ்வின் யதார்த்தம் பற்றி நாம் பலமுறை பேசிக் கொண்டதை மீண்டும் நினைவில்கொள். அந்த யதார்த்தத்தின் கொடூரம் நமது சொந்த வாழ்வில் எங்குமே நிலவவில்லை. ருஷ்யக் கதைகளில் நிலவும் சோகச் சூழமைவுகளைப் படித்து பாராட்டினோம். ஆனால் அவற்றுள் பொதிந்துள்ள மெய்க்கருத்தை நாம் உணரவில்லை. அக் கதாப்பாத்திரங்களின் உணர்வெழுச்சியையும், அவற்றின் பிரமாண்டத் தன்மைகளையும் நாம் புகழ்ந்தோம். ஆனால் அதற்கான காரணங்களைத் தேட சிறிதும் முயலவில்லை; அவர்கள் சகல கஷ்டங்களையும் அனுபவித்தார்கள். அவற்றை சகித்தேற்பதில் காட்டிய மனத்துணிவு அவர்களின் ஆற்றலை செறிவுப்படுத்தி அவர்களை சக்தி மிக்கவர்களாக்கியது. இந்த அம்சங்களே கதாப்பாத்திர சிருஷ்டிப்பின் பிரமாண்டத் தன்மைகளுக்கும் ருஷ்ய இலக்கியச் சிறப்பிற்கும் காரணங்களாயிருந்தன. அவற்றைப் படிக்கும் போது இவ்வாறே நான் உணர்ந்தேன்.

எவ்வித இயல்பான அனுபவப்பூர்வமான அடிப்படையில் இயங்காமல், பகுத்தறிவிற்கு ஒவ்வாதப் பண்புகளை நம் வாழ்வு உள்ளீர்க்கும் போது, நாம் இரக்கத்திற்கும், கேலிக்கும் உரியவர்களாகிறோம்.

புரட்சியாளர்களாய் வாழ்வதில் கர்வம் கொண்டுள்ள நம் போன்றவர்கள் எல்லாவித கஷ்ட நிஷ்டரங்களையும், கவலைகளையும், வேதனைகளையும் சித்ரவதைகளையும் மகிழ்ந்தேற்க எப்போதும் தயாராக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வதாலேயே நம்மை நாம் புரட்சி வீரர்களென்று அழைத்துக் கொள்கிறோம்.

சிறையில் மட்டுமே ஒருவனுக்கு குற்றம் மற்றும் பாவம் பற்றியதான சமூக கண்ணோட்டங்களை புத்தகங்களாலும், அனுபவ ரீதியிலும் படித்தறிய பெரிதும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கிறது. அப்படி சில இலக்கியங்களை நான் படித்தேன். இது மாதிரியான சுயப்படிப்புக்கு சிறை மட்டுமே உகந்த இடம். ஒருவனது சுயப்படிப்பின் சிறப்பம்சம் அப்படிப்பில் அவனையே வருத்திக் கொள்வதில் அடங்கியுள்ளது.

ஜாராட்சி தூக்கியெறியப்பட்ட பிறகு, அரசியற் கைதிகளுக்கு மிகுந்த ன்பங்களைத் தந்த ரஷ்யச் சிறைகளின் குரூக் சூழல் சிறையில் கிளர்ச்சி நிகழக் காரணமானது என்பதை நீ அறிவாய். இது பற்றி பிரக்ஞை யுள்ளவர்களும், சிறைக் கொடுமைகளை அனுபவிப்பவர்களும் தேவையான அளவிற்கு இந்தியாவில் இல்லையா என்ன? கிளர்ச்சியை யாராவது செய்வார்கள் அல்லது அதை செய்ய வேறு பலர் இருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லுதல் ஏற்றதாய் இராது. ஆனால் இவ்வாறாய் தான் நேர்மையற்ற, வெறுக்கத் தக்க முறையில் மனிதர்கள் தமது புரட்சிகரப் பொறுப்புகளை மற்றவர்களிடம் ஒப்படைத்து, நிலவும் சமூக அமைப்பிற்கு எதிரான அவர்களின் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க வேண்டுமென்று எதிர் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் இத்தகைய வழக்க முறைகளை மீறி காரிய மாற்ற வேண்டும். அதே சமயம் நேர்மையை, ஒழுங்கை மனங்கொள்ள வேண்டும், ஏனெனில் தேவையற்ற, ஒழுங்கில்லாத முயற்சிகள் எதற்கும் பயனற்றவைகளாகவே முடியும். சிறப்பாக நடத்தப் பெறும் கிளர்ச்சிகள் புரட்சியின் நடைமுறைச் செயற்பாட்டை நிச்சயம் சுருக்கும்.

எல்லா இயக்க செயற்பாடுகளின் மீதும் பற்றின்றி உனக்குள்ளேயே ஒடுங்கிப் போன

தற்காய் நீயளித்த காரணங்களை என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. அறிவுற்ற அல்லது தகவல் சரிவரப் பெறாத நமது நண்பர்கள் சிலருக்கு உன் நடத்தை முற்றிலும் அந்நியமான, புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒன்றாகவே உள்ளது. (புரிவுணர்வுக்கு வெகுதூரம் அப்பாற்பட்ட ஒருவனாய் நீ இருப்பதால் உன் நடத்தைப் பற்றி எக்கருத்தும் கொள்ள முடிய வில்லையென அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.)

உண்மையில் உனது சிறை வாழ்க்கை மிகக் கீழ்மையானதெனில், நீ ஏன் கிளர்ச்சி செய்யும் முயற்சிகளில் ஈடுபடவில்லை? ஒரு வேளை, அவ்வாறான போராட்டம் ஒரு வீண் முயற்சியே என்று சொல்ல முனைவாய். அப்படி சொல்வதானால், உனது வாதம் இயக்க நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொள்வதை தவிர்க்க எண்ணும் பலவீனர்களின் பாதுகாப்பு கவசமே ஆகும். எனது பதில் இது தான். இப்போது சிறையின் வெளியிலிருப்போர் புரட்சி இயக்கங்களில் 'சிக்கி'க் கொள்வதிலிருந்து தப்பித்துச் செல்வதில் பெருமார்வம் கொண்டிருப்பதை நாங்கள் கேள்விப்படுகிறோம். இதையே இந்த நேரத்தில் உன்னிடமிருந்தும் நான் கேள்விப்படலா? பரந்து விரிந்த நமது குறிக்கோள்களுடனும் லட்சியங்களுடனும் ஒப்பிடுவதானால், சிறு எண்ணிக்கையிலிருக்கும் நம் கட்சியினரைக் கொண்டு எதைச் சாதிக்க முடியும்? ஒன்றாய் சேர்ந்து நமது வேலையை செய்து முடித்தது மாபெரும் தவறென்று இதிலிருந்து நாம் யூகிக்கலாமா? கூடாது; இது போன்ற யூகங்கள் தவறானவையே. அவ்வாறு நினைப்பது ஒருவனின் மன பலவீனத்தை காட்டுவதே ஆகும்.

நீ மேலும், "ஒருவன் வருட நெடிய சிறை வாசத்தை அனுபவித்தப் பிறகும் அவன் அதே கொள்கைப் பற்றேடு இருப்பான் என்று எதிர் பார்க்க முடியாது; ஏனெனில் இக் கொடிய சிறை வாழ்க்கை அவனது எல்லா கருத்துருவங்களையும் நசித்தழித்து விடுகிறது" என்று எழுதுகிறாய். இப்போது உன்னை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். சிறைக்கு வெளியில் நிலவும் சூழல் நமது எண்ணங்களுக்கு சிறிதளவாவது சாதகமாக உள்ளதா? இல்லையென்று ஆன பின்பும் நமது தோல்விகளின் பொருட்டு லட்சியப் பணியிலிருந்து விலகியிருக்க நம்மால் இயலுமா? "போராட்டக் களத்தில் நாம் அடியெடுத்து வைக்கவே இல்லை; எவ்வித புரட்சிகர செயலும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கவில்லை" என்று மறைபொருளாய் கூறவா விழைகிறாய்? அதுவே உன் வாதமெனில், நீ தவறிழைக்கிறாய். அது தான் உண்மை என்றாலுங்கூட

குழ்நிலையை ஓரளவாவது மாற்றியமைக்கும் பணியில் நாமும் உதவியாய் இருந்ததை நிரூபித்து காட்டியிருக்கிறோம். எனிலும், இக் காலத்தின் தேவைக்குரிய விளைபயன்தான் நாம். கம்யூனிசத்தின் தந்தை என்று புகழப்படும் மார்க்ஸ் உண்மையில் அத் தத்துவத்தை அவரே படைத்துருவாக்கவில்லை, ஐரோப்பாவின் தொழிற் புரட்சியே அது போன்ற கம்யூனிஸ்டுகளைத் தோற்றுவித்தது. மார்க்ஸ் அவர்களில் ஒருவரே. மார்க்ஸும் அவரது காலத்தின் சக்கரங்களை முடுக்கிவிடும் கருவியாய் செயல்பட்டு கணிசமான பங்கைச் செயல்திறன் என்பதும் உண்மை. நான், ஏன் நியூஸ்கூட, இந்த நாட்டில் பிறக்கும் போதே சோலிச, கம்யூனிசக் கருத்துக்களோடு பிறக்கவில்லை. காலமும், குழ்நிலை மாற்றங்களும் நம்மில் ஏற்படுத்தும் தொடர் பாதிப்புகளின் விளைவாய்த் தான் அக்கருத்துக்கள் நம்மைப் பற்றுகின்றன. குறிப்பிட்ட அளவிற்கு அக்கருத்துக்கள் பரவச் செய்ததில் நமது பங்கும் சிறிது உண்டு. பெருஞ்சிரமத்துக்குரிய நம் வேலைகளை ஏற்கனவே மேற்கொண்டு செயலாற்றினோம் என்ற போதிலும் அவற்றை மேலும் தொடர்ந்து உயரிய நிலைக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும். கருந்தொல்லைகளிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக செய்யப்படும் நமது தற்கொலைகளறிச்சயம் மக்களை முன்னோக்கி வழி நடத்தாது வேறுவிதமாக சொல்வதானால் 'நம் தற்கொலை' முற்றிலும் எதிர்விளைவுகளையே எழுப்பும்.

ஏமாற்றங்களுக்கும், துயர்மிக்க நெருக்கடிகளுக்கும், சித்ரவதைகளுக்கும் நம்மை ஆட்படுத்தும் சிறை விதிகளின் கொடூர பரிசோதனைச் சூழலிலும் உறுதி சூலையாமல் தொடர்ந்து நாம் செயலாற்றி வந்தோம். செயல்புரியும் வேளைகளில் பலவித சிக்கல் சிரமங்களுக்கு இலக்காகவும் நம்மை தயார்படுத்திக் கொண்டோம். பெரும் புரட்சியாளர்களாய் தங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டப் பலர் நம்மை விட்டு நீங்கியோடி விட்டனர். விதிகளின் கொடிய தீவிரப் பரிசோதனைக்கு நாம் உள்ளாகவில்லையா? பிறகு, கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளை விடாது மேற் கொண்டிருப்பதற்காக வேறு தர்க்க காரணங்கள் என்ன?

இந்த வெளிப்படையான நாம் நடத்தும் விவாதம் நமது கருத்துக்களுக்கு வலிமை சேர்க்காதா, என்ன? மேலும், தமக்கு அளிக்கப்பட்ட குற்றத் தீர்ப்புகளால் சிறைகளில் சொல்லொண்ணாத துயரங்களை அனுபவித்து, சிறைமீண்டு வெளி வந்தப் பின்னும் தொடர்ந்து செயலாற்றி வரும் புரட்சியாளர்கள் பலர் நமது

முன்னுதாரணங்களாய் இல்லையா, என்ன? உன்னைப் போன்றே 'பாகுனின்' வாதிட்டிருந்தால் வெகு தொடக்கத்திலேயே அவர் தற்கொலையில் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டிருந்திருப்பார், சிறையிலேயே வாழ்ந்த போதிலும் கடமைகளாற்றிய எண்ணற்ற புரட்சியாளர்கள் இன்று ருஷ்ய அரசாங்கப் பதவிகளில் வீற்றிருப்பதை நீ காணலாம். மனிதன் அவனது நம்பிக்கைகளை இறுகப் பற்றிப் பிடித்திருக்க, கடும் முயற்சி கொண்டிருக்க வேண்டும். எதிர் காலத்தில் 'என்ன காத்திருக்கிறது' என்பதை யாராலும் சொல்ல முடியாது.

உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? நமது வெடிகுண்டுத் தொழிற்சாலைகளில் எப்போதும் செறிவான, துரித செயல் விளைவுள்ள 'விஷமருந்தை' வைத்துக் கொள்வது பற்றி நாம் விவாதித்தோம். அப்போது கூட நீ 'கூடவே கூடாதென்று' கோபாவேசத்தோடு எதிர்த்தாய். அன்று நீ சொன்ன அந்த மிகச் சரியான கருத்து இன்று உன் மனத்தோடு ஒத்திசையாத ஒன்றாகி விட்டது. உன் முன்னையக் கருத்தில் நீ நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. அப்படி என்ன நேர்ந்து விட்டது. இப்போது? கடுங்கஷ்டங்கள் செறிந்த சூழலை இன்னும் நாம் எதிர்கொள்ளாததை எண்ணும்போது நான் உனக்கெதிரான திடீர் உணர்வெழுச்சியைக் கொள்கிறேன். தற்கொலைக்கு அனுமதி தரும் உன் மனம்பான்மையைக் கூட நீ மறுக்கிறாய். அன்போடு என்னை மன்னிப்பாயானால், ஒன்றை இங்கே சொல்கிறேன்: நீ சிறைபிடிக்கப்பட்ட நேரத்திலேயே தற்கொலையில் நம்பிக்கை வைத்து இறந்திருப்பாயானால், அச்செய்கை நம் புரட்சிக்குரிய நோக்கங்களுக்கு துணைபுரிந்திருக்கும். ஆனால் இந்த நேரத்தில் தற்கொலை பற்றி நினைப்பதே நம் நோக்கங்களை சிதைக்கக்கூடிய முயற்சியாகத்தான் இருக்கும்.

உன் கவனத்திற்கு மேலுமொன்றை கொண்டு வர விரும்புகிறேன். கடவுள், நரகம், சொர்க்கம், தண்டனை, நல்விளைப்பங்கள் இவற்றையெல்லாம் நாம் நம்புவதில்லை. அதாவது கடவுள் பற்றுடைய மானுட வாழ்வில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. அதனால் வாழ்வையும் மரணத்தையும் பொருள் முதல்வாதப் பார்வை கொண்டே நாம் நோக்கவேண்டும். அடையாளம் கண்டுணரும் பொருட்டு டில்லியிலிருந்து நானிங்கு அழைத்து வரப்பட்ட போது, சில புலனாய்வுத்துறை அதிகாரிகள் எனது தந்தை முன்னிலையில் விசாரணை நடத்தினார்கள். ரகசியங்களை வெளியிட்டு நான் என் உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்ள முயற்சிக்காவிட்டால் மூர்க்கமான தெய்வத்

தண்டனைக்கு ஆளாக நேரிடும் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அப்படி இறக்க நேருதல் தற் கொலைக்கு ஒப்பானதே என்றும் அவர்கள் வாதாடினார்கள். ஆனால் நம்பிக்கைகளோடும் லட்சியங்களோடும் வாழும் என்னைப் போன்ற மனிதன் வீணாய் மரணம் பற்றிய நினைப்பை மனங்கொள்ளவே மாட்டான். நம் வாழ்வின் மகோன்னத மதிப்புகளை எய்த நாம் விரும்ப வேண்டும். மனிதகுல மேன்மைக்காக எவ்வளவு இயலுமோ அவ்வளவு உழைக்க வேண்டும். குறிப்பாக என் போன்றோரது வாழ்வில் கவலைகளுக்கும் வருத்தத்திற்கும் இடமேயில்லை. தற்கொலைபுரிகிற, அம் முயற்சியில் தனியொய் செயல்படுகிற எண்ணமும் இல்லை. இதையே தான் உன்னிடமிருந்தும் எதிர்பார்க்கிறேன்.

என்னைப் பற்றி நான் நினைப்பவற்றையெல்லாம் இங்கே சொல்ல அனுமதிப்பாய் என்றே நம்புகிறேன். என்வரையில், ஐயத்திற்கிடமின்றி நானே தண்டனை அதிகம் பெற்றவனாய் இருக்கிறேன். அரசின் நடுநிலைத்தன்மையையோ அல்லது அரசியல் குற்ற மன்னிப்பையோ நான் சிறியும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அதற்கு இடமிருந்தாலுங்கூட அது எல்லோருக்கும் அளிக்கப்பட மாட்டாது. மற்றவர்கள் மன்னிக்கப்படலாம்; ஆனால் நாமல்ல; அரசியல் குற்ற மன்னிப்பானது நிச்சயம் சிரமந்தரும் பல்வேறு நிபந்தனைகளோடு தீவிரமான ஒடுக்குமுறையையே ஏவும். நமக்கு மன்னிப்பு வழங்கப்பட மாட்டாது. அது நடக்கப்போவதுமில்லை. இருந்த போதிலும், பரந்துப்பட்ட நோக்குடன் நாம் அனைவரும் முழு மொத்தமாக விடுதலை செய்யப் படுவதையே நான் விரும்புகிறேன். புரட்சியியக்கம் அதன் உச்சக்கட்டத்தை அடையும் வேளையில் நாம் தூக்கிலிடப்பட வேண்டும் என்றும் விழைகிறேன். எந்த நேரத்திலும், நமது வழக்கை தடங்கலாய் உணராத, மாசற்ற பெருமைக்குரிய ஒரு சமரச உடன்பாடு ஏற்படுவதில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறேன். நாட்டின் விதி தீர்மானிக்கப்படும் வேளையில் தனி மனிதர்களின் விதி மறக்கப்படவே வேண்டும். புரட்சியாளர்களான நாம், கடந்தகால கசப்பான அனுபவங்கள் மீது எச்சரிக்கை கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆகவே, நமது ஆட்சியாளர்களின் மனப்பான்மையில், குறிப்பாக ஆங்கிலேயரிடம் ஏதாயினும் திடீர் மாற்றம் நிகழுமென்று நாம் நம்பவில்லை. புரட்சியால் தவிர அதுபோன்ற ஆச்சர்யப்படத்தக்க மாற்றம் நிகழ்வது சாத்தியமில்லை. கடுமையாய் செயலாற்றுதல், கஷ்டங்களை சகித்தல், தியாகங்கள் இவற்றை

புதிய பொறுப்பாளர்கள்

இனவெறி பிடித்த சிறிலங்கா அரசின் கொடூரமான இன அழிப்பு அட்டகாசத்தால், அல்லலுறும் ஈழவரின் நியாயமான போராட்டத்திற்கு, தமிழகத்தை பின்புலமாக்கி, ஆதரவு திரட்டும் பணியை ஈழ நண்பர் கழகம் தொடர்ந்து தீவிரப்படுத்த உறுதி கொண்டுள்ளது. செயல் திட்டங்களை தீவிரப்படுத்தவும், பணிகளை முன்னெடுக்கவும் புதிய மாதிவப் பொறுப்பாளர்கள் 12.06.87 அன்று மதுரையில், கழக அலுவலகத்தில் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

புதிய பொறுப்பாளர்கள் விபரம்: தலைவர் ; இரா. திரவியம் செயலாளர் ; ச. மா. பன்னீர்ச்செல்வம் பொருளாளர் ; அ. தனசேகரன். செயற்குழு உறுப்பினர்கள் : மு. இராசேந்திரன், பொன். இளங்கோவன், சி. வீரமணி, இராசகோபால், எஸ். எம். அமல்ராஜ், பி. பெரியசாமி, நா. இரகுநாதன்.

'பாலம்' வாசகர்கள் கவனத்திற்கு

இன்னும் இரண்டு இதழ்களுடன் பெரும் பாலும் அனைத்து சந்தாதாரர்களுக்கும், சந்தா நிறைவு பெறுகிறது. ஆகவே சந்தாதாரர்கள் தங்களுடைய சந்தாவை புதுப்பித்து 'பாலம்' இதழைப் பலப்படுத்தும்படி அன்புடன் வேண்டுகிறோம். ஈழ நண்பர் கழகத் தோழர்கள் சந்தா சேகரிப்பில் தனிக் கவனம் செலுத்தி 'பாலம்' இதழை பரவலாக்கும் பணியை மேற் கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

தளரரமல் தொடர்ந்து மேற்கொள்வதன் வாயிலாகவே புரட்சியை சாதிக்க முடியும். அதன் வெற்றியும் எய்தப்பெறும்.

என்வரையில், துணைநல வாய்ப்புகளையும், எல்லோருக்குமான அரசியல் குற்ற மன்னிப்பையும்—அவற்றின் பலன் நிரந்தரமாக இருக்கும் பட்சத்தில்—மகிழ்ந்து வரவேற்க முடியும். ஆனால் தூக்கிலிடப்பட்டு நாம் சாவதன் மூலம் சில ஆழ்ந்த பாதிப்புகள் நம் நாட்டு மக்களின் நெஞ்சங்களில் நிலைபெறும். இவ்வளவுதான்; வேறொன்றும் சொல்வதற்கில்லை.

தமிழில் : சமந்தா.

'Selected writings of'
Shahed Bhagat Singh
Edited with an Introduction
by Shiv verma

வெளியிடுபவர் : இரா. திரவியம், 12, முதல் பிரதான சாலை, நேரு நகர், சென்னை - 20.
அச்சிடுபவர் : ஜே. ரமணி, பிளேஸ் பிரிண்டர்ஸ், அடையாறு, சென்னை - 20. ஆசிரியர் : நதி.

□ வியட்நாமிய தொடர்கதை

உன்

அடிச்சுவட்டில்

நான்...

பான் தியென்

தமிழில் :

பொன்னி வளவன்

புதிய கைதி ஒருவன், நான்கே வயது நிரம்பியவன், தனது பாட்டி கைது செய்யப் பட்ட அதே நேரத்தில் கைது செய்யப்பட்டவன், எங்கள் சிறைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் ஒரு விவசாயி வீட்டுப் பிள்ளையைப் போல காட்சி அளித்தான். அந்தச் சிறைச் சாலையின்முற்றத்தில் 'சுதந்திர மாக்' உலவவிட்டிருந்தார்கள். அவனுடைய பாட்டி என்னுடைய 'செல்' லுக்குச் சற்று தொலைவில் அடைக்கப்பட்டிருந்தாள்.

அவன் ஒவ்வொரு 'செல்' லாக உற்று, உற்றுப் பார்த்துச் கொண்டே ஆவலோடு வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். சில சமயங்களில் மூச்சிறைக்க ஓடுவான், முற்றத்தில் பறவைகள் உட்கார்ந்தவுடன் அவற்றின் பின்னாலே ஓடி, எங்களையும் உதவிக்குக் கூலி அழைப்பான். ஒரு முறை காவல்காரன் ஒருவன் மோட்டார் சைக்கிளில் வேகமாக செல்வதைப் பார்த்து, "ஏய்! ட்ராய் மாமா சைக்கிளை நீ ஏன் எடுத்து ஓட்டுகிறாய்? திரும்பக்கொடுத்துவிடு. இல்லையென்றால் மாமா விடம் சொல்லி விடுவேன்." என்று கூச்சல் போட்டான்.

அவனுடைய கபடமற்ற தன்மை எங்களைச் சிரிக்க வைத்துவிட்டது. ஒரு வேளை ட்ராய் என்ற பெயரில் அவனுக்கு ஒரு மாமா இருக்கலாம். ஒரு முறை என் பெயரைச் சொல்லி, என்னைப் பார்க்க

வேண்டும் என்று கேட்டான். 4ம் எண் செல்லுக்குப் போகச் சொல்லவே நேராக என்னிடம் வந்தான். "குயென் அதை" என்று என் பெயரைச் சொல்லி அழைத்தான். அவனுக்கு என் பெயர் தெரிந்தது குறித்து ஆச்சரியப்பட்டேன். ஆகவே அவனிடம்.

"தம்பி, உனக்கு என்ன வேண்டும்? நான்தான் குயென் அதை" என்றேன். அவன் கையிலிருந்த ஆரஞ்சுப் பழத்தை நீட்டி இந்த ஆரஞ்சுப் பழத்தை உங்களிடம்கொண்டு போகும்படி மாமாக்கள் சொன்னார்கள். நீங்கள் நன்றாக இருக்கிறீர்களா என்று கேட்டார்கள்" என்று தெளிவாகச் சொன்னான்.

நான் சிறைக் கதவின் வழியாகக் கையை நீட்டி அவனது பிஞ்சுக் கையைப் பற்றிக் கொண்டேன். அவனுக்கு அந்தப் பழத்தை உரித்து ஊட்ட விரும்பினேன். ஆனால் அவனோ தலையை அசைத்து வாங்க மறுத்துவிட்டான்.

"அந்த மாமாமார் எனக்கு நிறையக் கொடுத்தார்கள்."

இன்னும் அந்தப் பிஞ்சுக் கையை மடக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

"உன் பெயர் என்னப்பா?"

"டான்"

"ரொம்ப நல்லது. டான், மாமாமாரிடம் போய் குயென்

அத்தை நன்றாக இருக்கிறார், ரொம்பவும் நன்றி சொன்னார்கள் என்று சொல்கிறாயா?"

"ஆகட்டும் அத்தே!" என்று தெளிவான, உரத்த குரலில் கூறிவிட்டு, ஆண்கள் பகுதிக்கு ஓடினான். அவன் மிக வெடிப்பான, சுறு சுறுப்பான சிறுவன். மிக விரைவிலேயே காம்பவுண்டிற்குள் இருந்த அனைத்தையும் தெரிந்துவைத்துக் கொண்டான். காவலாளிகளைப் பார்க்கும் போது மறைந்துகொள்வதும் கைகளை பின்னுக்குக் கட்டிக்கொண்டு பொருள்களை மறைத்துக் கொள்வதும், சித்திரவதையினால் நொந்துபோயிருக்கும் கைதிகளுக்கு சாப்பாடு எடுத்துக்கொண்டு போய் கொடுப்பதுமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தான். சமீபத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட லாய்க்கு அடிக்கடி சிகரெட் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பான். சில கெஜ தூரத்தில் தான் லாய் அடைக்கப்பட்டிருந்தான். ஒரு சமயம் சில்லறை வேலைகளுக்காக வெளியே அனுப்பப்பட்டிருந்த போது ஒருவர் டாளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அங்கு வந்தார்.

அவர் என்னிடம் "என்ன இது? உன்னுடைய மருமகனை உனக்குத் தெரியவில்லையா? இந்தச் சின்ன டானுக்கு உன் கண்வளை நன்றாகத் தெரியுமே. அடிக்கடி அவரை விசாரித்துக் கொள்வானே, ட்ராயுடைய நடவடிக்கையில் சம்பந்தப்

பட்டிருப்பார்கள் என்று சந்தேகப்பட்டு இவனுடைய பாட்டியையும் இவனையும் இங்கே கொண்டுவந்து தள்ளியிருக்கிறார்கள் என்றார். பிறகு சிறுவனிடம் திரும்பி “இவர்கள் தான் குயென் அதை! எங்கே காலை வணக்கம் சொல்லு!” என்றார்.

அந்தச் சிறுவனும்மரியாதை தெரிவிக்கும் வகையில் கைகளை குவித்து நெஞ்சிற்கு நேராக வைத்துக்கொண்டு அமைதியாக, “காலையணக்கம் அதை” என்றான்.

அவனை என் இரு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு, “உனக்கு ட்ராய் மாமாவைத் தெரியுமா? உண்மையாகவே உனக்குத் தெரியுமா?” என்றேன்.

அவன் ஆமாம் என்பதைக் காட்ட தலையை அசைத்தான். “ஆமாம், எனக்கு அடிக்கடி பழம் வாங்கிக் கொண்டு வருவார். அவருடைய மோட்டார் சைக்கிளில் என்னுடைய வீட்டிற்கு வருவார்.” என்றான்.

“இப்பொழுது ட்ராய்மாமா எங்கே இருக்கிறார் என்பது தெரியுமா?”

“அவரை ஜெயிலுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள்” என்னுடைய அழகை பீறிட்டுக் கிளம்பியது. டானை என் நெஞ்சில் ஆழமாக புதைத்து அணைத்துக் கொண்டேன். எங்களை அறியாதவர்கள், நிச்சயமாக நண்ட நாட்கள் பிரிந்திருந்த தாயும் மகனும் என்றே நினைப்பார்கள். அந்தக் குழந்தை ட்ராயை நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் மீது ஆழமான அன்பு வைத்திருந்தான் என்பது தெளிவு. ஜெயில் வார்டர் உண்மையிலேயே என் கணவரின் மோட்டார்

சைக்கிளைத்தான் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நினைத்து, அதனைத் திரும்பக் கொடுத்துவிடும்படியும் கேட்டிருக்கிறேன். கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்த மற்றொரு கைதி ட்ராய் இந்தச் சிறுவர் மீது மிகுந்த பாசம் வைத்திருந்தார் என்று கூறினார். டான் ஆறுமாதக் குழந்தையாய் இருக்கும் போது, அவனுடைய தாய் பொம்மை அரசாங்கத்தின் கொடியை வணங்காமலும், ‘கம்யூனிஸ்ட்’ எதிர்ப்புக்கு ஒப்புக்கொள்ளாமலும் இருந்த தற்காகக் கைது செய்யப்பட்டு அடித்தே கொல்லப்பட்டிருக்கிறார். அவனுடைய தகப்பனார் தான் வாழ்வதற்கே கடுமையாக உழைக்க வேண்டியிருந்ததால், இவனைக் கவனித்துக் கொள்ள நேரமில்லாமல்போய் விட்டது. ட்ராய் இந்தச் சிறுவனுக்காக மிகவும் வருத்தமடைந்திருக்கிறார். அடிக்கடி அவனைப் பார்க்கச் செல்வதும், பழங்கள் வாங்கித் தருவதும், குளிப்பாட்டி விட்டு வருவதும் உண்டாம். டான்அவனுடைய அப்பாவைக் காட்டிலும் ட்ராயைத்தான் அதிகம் நினைப்பான்” என்று அவனுடைய பாட்டி அடிக்கடி கூறுவாள்.

இந்தச் சிறுவனைக் கவனித்துக் கொள்வதில் என்னுடைய கணவருடைய இடத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினேன். சிறையில் இருந்த அந்த நாட்களில் என்னுடைய கவலையை ரொம்பவும் குறைக்க உதவியாக இருந்தது. அவன் தான் மணிக்கணக்காக என்னோடு பேசிக்கொண்டே இருப்பான். ஆயிரக்கணக்கான கேள்விகளாகக் கேட்பான். சில சமயங்களில் என்னிடம் கோபித்துக் கொண்டு “அப்படியானால் ட்ராய் மாமாவிடம் சொல்லிவிடுவேன்” என்பான். ஒவ்வொரு சமயமும் பழங்களும், இனிப்பும் கொடுப்பேன். அப்படிக்கொடுக்கும்

போதெல்லாம் “இது மாமா விடமிருந்து அவருடைய குட்டிடானுக்கு வந்த பரிசு” என்று கூறுவேன். அதை வாங்கிக்கொண்டு மகிழ்ச்சி பொங்க “அப்படியா? மாமா எப்பொழுது வருவார்?” என்பான். சில மாத நேரங்களில் டான் அவனுடைய பாட்டியின் செல்லிலிருந்து பேசுவான். “குயென் அதை ட்ராய் மாமா இல்லாமல் இருக்கிறாயா?” என்பான், என்னுடைய தோழிகள் எல்லோரும் ‘கொல்’லென்று சிரித்து விட்டார்கள். ‘ஏசின்னப் பயலே, பேசாமல் தூங்கப் போ’” என்பார்கள்.

நான் முழுக்க டானின் பேச்சிலேயே காலம் கழிந்து கொண்டிருந்தது, சிறைத் தோழிகள் இவனுடைய பேச்சிலே மயங்கி, ஏக்கத்தோடு “டானைப் போல ஒரு மகன் இருந்திருந்தால், ட்ராய் எவ்வளவு அன்போடு நேசிப்பார்” என்பார்கள், இவர்களிடையே பேச்சு என் கணவர் ஒரு சமயம் இது பற்றிச் சொல்லியதை நினைவூட்டியது. அவருக்கு ஒரு மகன் வேண்டுமென்று ஆவலோடு இருந்தார் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. “மகன் வேண்டாமென்று அர்த்தமில்லை...ஏனோ நம்முடைய முதல் குழந்தை ஆண் குழந்தையாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.”

“என்னுடைய கணவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவல் கட்டுமீறியது. அடுத்த முறை அவரைப் பார்க்கப் போகும் போது டானையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். அது அவருக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும்.

அன்று மாலை சகோதரி குயென் சொல்லி வந்த வரவாற்றில் கவனம் செலுத்த முடியாதிருந்தார்.

—தொடரும்.

இன்று ஊரடங்கு சட்டத்தை அமல் படுத்திவிட்டு காங்கேசன்துறை காபர்வியூ ஹோட்டல் முகாமலிருந்து இராணுவம் வெளியேற முற்பட்டபோது ஈரோஸ் போராளிகள் 82 எம். எம். மோட்டார் தாக்குதலை நடத்தினர். இதனால் காபர்வியூ ஹோட்டல் முகாமிலிருந்த பெட்ரோல் டாங்கு முற்றாக சேதமடைந்து கட்டிடங்கள் இடிந்து விழுந்து எரிந்து கொண்டு இருக்கின்றது. இத் தாக்குதலில் இராணுவத்தினருக்கு பலத்த சேதம் ஏற்பட்டது. இத் தாக்குதலில் ஈரோஸ் இயக்கப் போராளிகள் இருவர் வீரமரணம் அடைந்தனர். (7-6-87)

சில வரிகளில் செய்திகள்

இலங்கையில் தற்போதுள்ள நிலை நீடிக்குமாயின் வெளிநாடுகளிலிருந்து கிடைக்கும் நிதி இனி கிடைக்காது போய்விடலாம் என நிதி அமைச்சர் ரொனிட் மெல் தெரிவித்தார். (9-6-87)

அண்மைய இராணுவ நடவடிக்கைகளில் படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்போரின் உறவினர்களுக்கு யாழ் அரசு அதிபர் அவசர வேண்டுகோள் ஒன்றை விடுத்துள்ளார். இராணுவக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இளைஞர்கள், பெண்கள் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய இரு சத்திய மடல்களையும், அவர்கள் மாணவர்களாயின் அதிபரிடம் இருந்தும், வேலை செய்பவர்களாயின் வேலை செய்யும் இடத்தின் பொறுப்பாளரிடம் இருந்தும், சொந்த முயற்சியில் உழைப்பவர்களாயின் அதற்கான அத்தாட்சிப் பத்திரத்தையும் யாழ் செயலகம், அரசாங்க அலுவலகத்திலோ அல்லது அவ்வப்பகுதி உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனையிலோ சமர்ப்பிக்குமாறு அரசாங்க அதிபர் கேட்டுள்ளார். (11-6-87)

வளலையில் சில வீடுகளை மையமாக வைத்துப் புல்டோசர் மூலம் மண் மேடை அமைத்து புதிய இராணுவ முகாம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை மேலும் பலப்படுத்த வதற்கான நடவடிக்கையை இராணுவம் மேற்கொண்டுள்ளது. பலாலியிலிருந்து இராணுவத்தையும், இராணுவத் தளவாடங்களையும் எடுத்துச் செல்வதற்காகவே இம் முகாம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. (11-6-87)

தற்போதுள்ள சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தீவிரவாதிகள் பேச்சு வார்த்தைக்கு வரவேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் நான் அவர்களை ஆயுதங்களைக் கீழே போட வைப்பேன். தீவிரவாதிகள் பேச்சு வார்த்தைக்கு வராவிட்டால் எமது இறுதி இராணுவ நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும், அதில் 25, 000 படை வீரர்கள் ஈடுபடுத்தப்படுவார்கள் என லலித் அதுலத் முதலி ராய்டர் செய்தி நிறுவனத்திற்கு அளித்த பேட்டியில் கூறினர். (13-6-87)

''யார் ஆட்சியில் இருந்தாலும் தீவிரவாதிகளுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்துவதில் அர்த்தமில்லை. அயல்நாடான இந்தியாவின் அச்சுறுத்தலுக்கு அடிபணியாது தீவிரவாதிகளுடன் ஆயுதங்களுடன் தான் பேசவேண்டும். யாழ் குடா நாட்டிலுள்ள இராணுவ முகாம்களை அகற்றக் கூடாது. தீவிரவாதிகளை ஆரம்பத்திலேயே கிள்ளி எறிந்திருந்தால் இன்று இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்காது''— அனூரா பண்டார நாயகர் (13-6-87)

மண்டைத் தீவு கடற்கரையில் சுமார் பத்து சடலங்கள் கரை ஒதுங்கியதாகத் தெரிகிறது. இந்தியாவிற்கு அகதிகளாகச் சென்றவர்கள் மீது கடற்படையினர் நடத்திய தாக்குதலிலேயே இவர்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் எனச் சந்தேகிக்கப்படுகிறது. (14 6 8)

கடந்த வெள்ளிக்கிழமை காலை 7 மணியளவில் திருகோணமலையை அடுத்துள்ள தம்பலகாமம் என்ற இடத்தில் உழவு இயந்திரம் ஒன்றில் சென்று கொண்டு இருந்த விவசாயிகள் மீது இராணுவத்தினர் சுட்டதில் 6 பேர் அந்த இடத்திலேயே மாண்டனர், 4 பேர் படுகாயம் அடைந்தனர். (15-6-87)

சிறிலங்கா கடற்படையின் தாக்குதல்களால் மண்டைத் தீவில் 7 சடலங்களும் மற்றொரு பகுதியில் 5 சடலங்களும் ஒன்றாகப் பிணக்கப்பட்டு இருந்தது. இச் சடலங்கள்

நட்புறவு பாலம் ஜூலை 1987 விலை ரூ. 1.50. பதிவெண்: என். எம். எஸ். (எஸ்) 371

வெட்டுக் காய்ச்சாளுடன் இருந்தன. இவற்றைப் பொது மக்கள் அடக்கம் செய்தனர். 15 முதல் 30 வயது வரையான இளைஞர்களின் சடலங்கள் இவையாகும். (15-6-87)

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் வெல்லாவெளிப் பகுதியில் பொலிஸ் கமாண்டோக்கள் நடத்திய தாக்குதலில் 10 தமிழர்கள் உயிர் இழந்தனர். ஆனால் தீவிரவாதிகளின் முகாம் ஒன்று தாக்கப்பட்டதாக சிறிலங்கா அரசு தெரிவித்தது. (16-6-87)

மண்டைத் தீவு கடல் பகுதியில் நேற்று முன் தினம் வந்து தரித்திருந்த பாரிய கப்பலில் இருந்து நேற்று முன்தினமும், நேற்றும் கவசவாகனங்கள், வாகனங்கள், இராணுவச் சிப்பாய்கள் உட்பட ஆயுதங்களும் கொண்டு வந்து இறக்கப்பட்டன. இவைகள் இறக்கப்பட்டதும் முதலில் மண்டைத் தீவின் மினி முகாமிற்கும், பின் கோட்டை முகாமிற்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இந்நடவடிக்கையின் போது ஹெலிகாப்டர்கள் பாதுகாப்பு வழங்கின. (16-6-87)

அன்பு வழிபுரம், நிலாவெளி, கப்பல் துறை, சாம்பல் தீவு, ஆலங்கேணி, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் இராணுவத்தினரால் தேடுதல் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்ட போது கைது செய்யப்பட்டவர்களில் 68 இளைஞர்களைக் காணவில்லை என்று அப்பகுதி இளைஞர்களின் பெற்றோர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். (17-6-87)

யாழ் அசம்பாவிதங்களால், முல்லைத் தீவில் 10,000 பேர் தஞ்சம் புகுந்துள்ளனர். இவர்கள் துணுக்காய், மல்லாவி, விசலமலை ஆகிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். திருமலையில் இருந்து முல்லைத் தீவிற்கு 15,000 க்கும் மேற்பட்டோர் அகதிகளாக வந்துள்ளனர். இவர்களை முல்லைத் தீவு பிரஜைகள் குழு பராமரித்து வருகிறது. (19-6-87)

முள்ளிக்கு அண்மையில் உள்ள வல்லிபரக் கோவில் குடியேற்றத் திட்ட இராணுவ முகாமில் 8 தமிழ்ப் பெண்களை நிர்வாணமாக்கக் கட்டி வைத்திருக்கின்றனர். அப்பகுதியில் உள்ள பெண்கள் இதனால் வரணியூடாக வெளியேறுகின்றனர். (19-6-87)

யாழ்ப்பாண நகருக்குள் இராணுவம் திடீரென்று நுழைந்து சிவில் நிர்வாகத்தை கைப்பற்ற எந்த வேளையிலும் நடவடிக்கை

எடுக்கலாம் என்று கொழும்பில் உள்ள இந்திய தூதரகத்திற்கு கிடைத்த நம்பிக்கையான தகவல்களை அடுத்து இந்தியா தனது நடவடிக்கைகளை உசார்படுத்தியுள்ளது. (20-6-87)

வடமராட்சிப் பகுதியில் இராணுவம் நிலைகொண்டுள்ள இடங்களில் உள்ள கோவில்கள், மதில்கள், வீடுகள் ஆகியன புல்டோசர்களால் அழிக்கப்பட்டு பாதைகள் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. (20-6-87)

காங்கேசன் துறை சிமெண்ட் உற்பத்தியை சிறிலங்கா அரசு தடை செய்துள்ளதால் 10,000 குடும்பங்கள் பட்டினிச் சாவுக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன. (20-6-87)

தாயக மண்ணை விட்டு ஓடினால் போராடுவதில் அர்த்தமில்லை. ஈழப் போராட்டத்தில் மக்கள் இணைந்து கொள்ளாமல் எமது மக்கள் வேறு நாடுகளுக்கு ஓடினால் எமது போராட்டம் அர்த்தமற்றதாய் போய்விடும். அன்று பாலஸ்தீன மக்கள் இவ்வாறு ஓடியதனால் தான் இன்று தனது மண்ணில் இருக்க முடியாத துரப்பாக்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள் அந்த நிலைமை எமது போராட்டத்திற்கும் ஏற்படுவதை நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது. இவ்வாறு தேற்று ஈழவர் முன்னணியால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட ஊர்வலத்தின் முடிவில் சுண்ணாக்கம் பொது சந்தையில் இடம் பெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் ஈழவர் முன்னணியின் பிரமுகர் எட்வர்ட் பேசினார். (20-6-87)

அடுத்த மாதம் நடத்தப்பட இருக்கும் உள்ளூர் ஆட்சிப் பிரதேச சபைத் தேர்தல்களில் பிரஜா உரிமை பெற்ற மலையகத் தமிழர்கள் வாக்களிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது இவர்களுக்கு இன்னும் வாக்குரிமை வழங்கப்படவில்லை. வாக்குரிமை கோரி இவர்கள் விண்ணப்பித்தும் இவர்களின் பெயர்கள் வாக்காளர் பட்டியலில் இடம் பெறவில்லை. இம் மக்கள் எதிர் வரும் தேர்தலில் வாக்களிக்க முடியாது என்பதைத் தேர்தல் ஆணையாளர் சந்திரானந்த டி சில்வா உறுதி செய்தார். (22-6-87)

1-7-87: வவுனியாவில் இராணுவத்தின் தேடுதல் வேட்டையின் போது, சுற்றி வளைக்கப்பட்டு, அதனால் ஏற்பட்ட இராணுவத் துடனான மோதலில் ஈரோசின் வவுனியா பிராந்தியப் பண்ணைத் திட்டப் பொறுப்பாளர் தோழர் மதன் வீரமரணம் அடைந்தார். இவர் ஒரு மலையகத் தோழர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.